

בסייד | פגזין חסידי ברסלב #5 | יו"ל לקראת קיבוץ ר"ח ניסן | יום גינוסיא דפלא תשפ"ד

האוויר הנח והזך

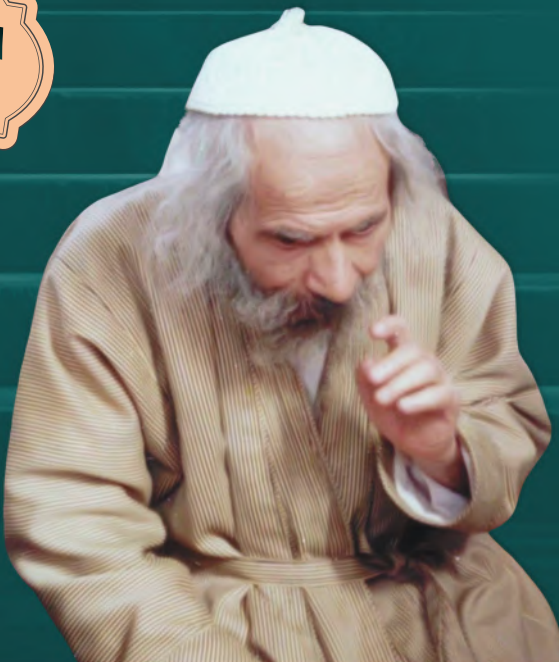
ביחד נשרה את האווירה הזכה

דרמה לילית בצינור הרבי

סיפור נורטי סיטאי בק רוסיא על ליל החיים

גנחות:
מברק היסטורי
ותמונות נדירות

בלעדי >>

געגוועים

בעקבותיו של
ד' שמואל
שפירא
לאחר 35
שנה ריאיון
מיוחד עם בניו
שליט"א מלווה
בחשיפות
ראשונות.

בראש השנה למלכים

לומדים להתנהג

בגינות מלכות

בארמונו של רביה"ק

מאתות הדינים

03 / מי לה' אלי

מילין דזעירין לקראת עת דודים
ביקבוץ ראש חודש ניסן, אודות
'גינוני מלכות'. להמשיך טל תחיה
בינה לעיתים טרם יתייחדו ידידים.
| פאת נחמן צבי.

04 / זומה בציון הווי

סיפור פרטיט של אברך ברסלביא
טהור לבב שנשפך כולו בציון
הקדוש כאשר הוא עלה ומתעלה
בסולם התשובה אלא שלפתה הוא
הציץ ונפגע קורבן עולה תמימה -
סיפור שישאיר בך רושם עז לכל
החיים. | פאת נ. קלפהולץ.

16 / געגועים

געגועים בעקבותיו של ר' שמואל
שפירא: לאחר 35 שנה חושפים
בניו שליט"א בריאיון מיוחד ל'הנח
והזך' לקראת יומא דהילולא כ"א
ניסן תשמ"ט - תשפ"ד | פאת אהרן
אייזנבאך.

14 / איגות בשניילך

ביקוש וחיפוש: - שומעים את
השאלה, יוצאים לתור אחר
הבירור מהקורות, עונים ונהנים
- לראשונה: יוצאים במבצע
מיוחד במינו, בליווי הגרלות
נושאות פרסים במזומן! | פאת
יאיר לדרפן.

יו"ל ע"י ארגון
'האוויר הנח והזך'

ליצירת קשר

073.363.86.27

ניתן להתקשר ולהשאיר
הודעה במערכת

קרדיטים תמונות וצילומים
היסטוריים:

ארכיונו של ר' כייבל ברגר,
אהרן ברגר, איציק רוזנפלד
גנזי ברסלב, ואומנים נוספים

עריכה ראשית:

נחמן צבי

עיצוב גרפי:

אקסטזה

s0534107456@gmail.com

מי לך' אלני!

השנה למלכים" (מתני' ראש השנה א' א'). כמו"כ ביום זה הוקם המשכן (שמות מ' י"ז), ואיתא בגמרא (שבת פז:) "תנא אותו יום (ר"ח ניסן) נטל עשר עטרות... ראשון לשכון שכינה", וביום גדול ונשגב זה ירדה לעולם מהעולמות העליונים נשמתו הטהורה והפציע אורו של ציסה"ע רבינו הקדוש בהאי עלמא, היה זה ביום א' ניסן שנת תקל"ב, כלומר לפני 252 שנה.

ניתן אולי לומר כי המכנה המשותף הוא שיום זה הוא יום של השראת הקדושה באופן מיוחד להפליא, וכמאז כן עתה.

רבינו הקדוש מגלה (לקוטי מוהר"ן מ"ט), כי ראש חודש ניסן הוא זמן מכריע וגורלי לכל השנה כולה, "שגם ניסן הוא ראש השנה והם ימי תשובה" ראש וכלליות כל החדשים, כמו שכתוב "החודש הזה לכם ראש חדשים ראשון" והוא כידוע זמן של גאולה, "בניסן נגאלו ובניסן עתידין ליגאל", "ואין הגאולה אלא על ידי תשובה" (שם), ועתה שזכינו להגיע למקום הנשגב הזה בו נפתחים שערי תשובה, חייבים אנו לשים לב שלא לאבד את האוצר בהיסח הדעת.

מן הראוי לשים על לב כי להפתעתנו זכינו גם עתה

ברשותכם אפתח במילין דזעירין לקראת עת דודים ב'קבוץ ראש חודש ניסן, אודות מטרת גיליונו 'גינוני מלכות'. מטרתו להמשיך טל תחיה בינה לעיתים, טרם יתייחדו ידידים בחצר גינת ביתן המלך מאן מלכי רבנן, ביום גנוסיא דמלכא ראש השנה למלכים.

זכינו ואי אפשר להבין למה, אך כך סיבבה ההשגחה ונשגב מבינתנו, מדוע אנו, קרוצי חומר דלי מעש, זכינו להיות נמנים על בני עדת קרובו, להתקרר לרבינו הקדוש ז"ע, ובעזה"י נזכה השנה להימנות בין משתתפי הקבוץ הקדוש ביום גנוסיא דמלכא, לפקוד ולשפוך שיח על ציונו הקדוש בעיר הגעגועים אומן. אשרינו, ושוב, אשרינו.

התקבצות אנ"ש בימי ראש חודש ניסן, החלה בימי חייו של מוהר"ת ז"ע, כאשר הוא עצמו נהג ג"כ להשתתף יחדיו עם רבים מאנ"ש מידי שנה בשנה בקבוץ זה.

כמה עניינים ראו אנ"ש ב'קבוץ ראש חודש ניסן'; יום זה הוא כאמור, יום גנוסיא דמלכא - "ראש

בכלים הללו בהיכלו של מלך.
 הבה נזהר כאן ביתר שאת, ודוקא כאן בהיכלו של מלך משכנו של הצדיק לעמוד במבחן האמונה, ולבחור להיות כפופים לאמת הנצחית ולהמשך לדעת הצדיק ולהאמין לדבריו כי הוא זה, ולא חלילה לילך עם הזרם ולהימשך להרגשות הלב וכהות החושים, בואו כולנו כאיש אחד בלב אחד נקבל על עצמינו את הידיעה האמתית בגודל יקרת וקדושת המקום ובעוצם מעלת השוכן בו.
 ההשתעבודות הזאת היא סוד הרפואה הכוללת, ובזאת אנו יוצרים כביכול את ה'כלי' לשפע האמונה

ולמרות מלחמת הדמים המשתוללות ברוב עוצמתה על אדמת אוקראינה, והחל מראשית השנה אף כאן בארץ הקודש, ואעפ"כ ברוב רחמיו וחסדיו ברוך הוא, שערי הציון הקדוש פתוחים לרווחה, גם במשך השנה, לעלות אומנה ולפקוד את ציונו, וגם לרבות עתה לקראת ראש חודש ניסן בעזה"י יעלו ויבואו אלפים מיקירי אנ"ש ומשאר עמך בית ישראל, לפקוד את מקום מנוחת קדשו לפעול ישועות ולהמשיך רפואות לגוף לנפש ולנשמה, עבור הכלל והפרט.

מקום קדוש ונשגב זה הוא בית מרפא מיוחד ומובטח, וכפי שכותב מוהרנ"ת "הצדיקים האמתיים יכולין לתקן ולרפאות כל אדם שבעולם אף-על-פי שהוא חולה גדול בנפש וגוף" (לקוטי הלכות, הלכות שבת הלכה ו', אות ג'). אך עלינו לדעת כי ישנו תנאי עקרוני הקודם למעשה, והוא שכאשר אני ניגש אל הקודש עלי לגשת ב'אמונת חכמים', לבוא אל הצדיק בתמימות, ולמרות שאינני מרגיש כלום, עלי לציית "ולקבל דבריו על כל אשר יאמר כי הוא זה, דבר קטן ודבר גדול. ולבלי לגטות, ח"ו, מדבריו ימין ושמאל" (ליקוטי מוהר"ן קכ"ג), אז - מגלה ומבטיח מוהרנ"ת - "מדה טובה מרבה להמאמין בצדיקים ותלמידיהם שהם התלמידי חכמים האמתיים, אין מכה בעולם בגוף ונפש שלא יהיה לה רפואה על ידם בבחינת ולכל בשרו מרפא" (שם).

כך, שאם אנו מבקשים רפואת הגוף והנפש, עלינו לבקש תחילה על 'אמונת חכמים', זה סוד הרפואה הכוללת שיחיש מזור לתחלואנו הכלליים והפרטיים גם כן.

אלא שזהו אחד מנסיגות האמונה הקשים המשתוללים ברוב עזותם בימינו ימי עקבתא דמשיחא (עיינ 'כוכבי אור', ספורים נפלאים ד'), ומתחולל במלוא עוצמתו גם בחצרו של הרופא הגדול, שם בבית ציונו הקדוש - המוגדר בפי תלמידיו הקדושים כמקודש יותר מקדושת קדשי הקדשים - מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלוקים, אך אנו לדאבוננו לא פעם נופלת עלינו לפתע אדישות הגוף, מנותקת מן המציאות הנשגבה והיוקדת.

ועל של עתה באנו ללכד עמנו אחים לדעה, אשר יקר וכבוד מקום מנוחתו נוגע לליבם, להיקהל ולעמוד על נפשינו להיזהר ולהקפיד ביותר לבל יראה ובל ימצא בכל היכלי הצדיק ומשכנו הקדוש, שום כלי משחית בכל שם כינוי דאית ליה, ואף לשדל ולדבר על ליבם של כלל הבאים, לבל ישתמשו חלילה

להפיתעתנו זכינו גם
 עתה ולמרות מלחמת
 הדמים המשתוללות
 ברוב עוצמתה על
 אדמת אוקראינה, והחל
 מראשית השנה אף כאן
 בארץ הקודש, ואעפ"כ
 ברוב רחמיו וחסדיו ברוך
 הוא, שערי הציון הקדוש
 פתוחים לרווחה...

הקדוש את האוויר הנח והזך' האמיתי, בדרך של "גילו ברעדה" שמחה אמיתית הבאה מתוך יראת כבוד וקדושה, כי "גִּיסָן הוּא בְּחִינַת תְּקוּן הַבְּרִית. וְעַל־יְדֵי שְׂמֻחָה מִמְּשִׁיכִין קִדְשָׁת וְשְׂמֻחַת גִּיסָן בְּכָל הַשָּׁנָה פְּלֵה, וְזוֹכִין לְתִקּוּן הַבְּרִית" (ליקוטי עצות, פסח).

ובכך נזכה לגאולת הנפש וגאולת הגוף לנו ולכל ישראל בשלמות. וחפץ ה' בדינו יצליח.

"כִּי־בְשֻׂמְחָה תֵצְאוּ וּבְשֵׁלוֹם תּוֹבְלוּן הַהָרִים וְהַגְּבֹעַ וְזֶה יִפְצְחוּ לְפָנֵיכֶם רְנָה וְכָל־עַצֵי הַשָּׂדֶה יִמְחָאוּ כָף" (ישעיהו פרק נה פסוק יב)

שירפא אותנו לגמרי. באנו לרופא הגדול שיעתיר ויפעל בעדנו לקבל תרופה למחלתנו האיומה, כדלים וכרשים, בחסד ולא בזכות. אם אנו אכן חפצים ברפואת האמונה, נעמוד על נפשנו ונתאמץ לפחות כאן ועכשיו להשתעבד לאמונה הטהורה.

ובודאי שכאשר יכובד המקום הקדוש הזה וגודל יקרתו יבוא על תיקונו, או אז נראה בעינינו את שפע הברכות והישועות שהוא יביא לכולנו.

כולנו, כאיש אחד בלב אחד מתגייסים לפעול ולהפעיל בשמחה ובאהבה בכבוד ובנועם, אך גם בנחישות ובעוזת דקדושה, לעצור בעד המשחית ולהשרות בהיכלי בציון

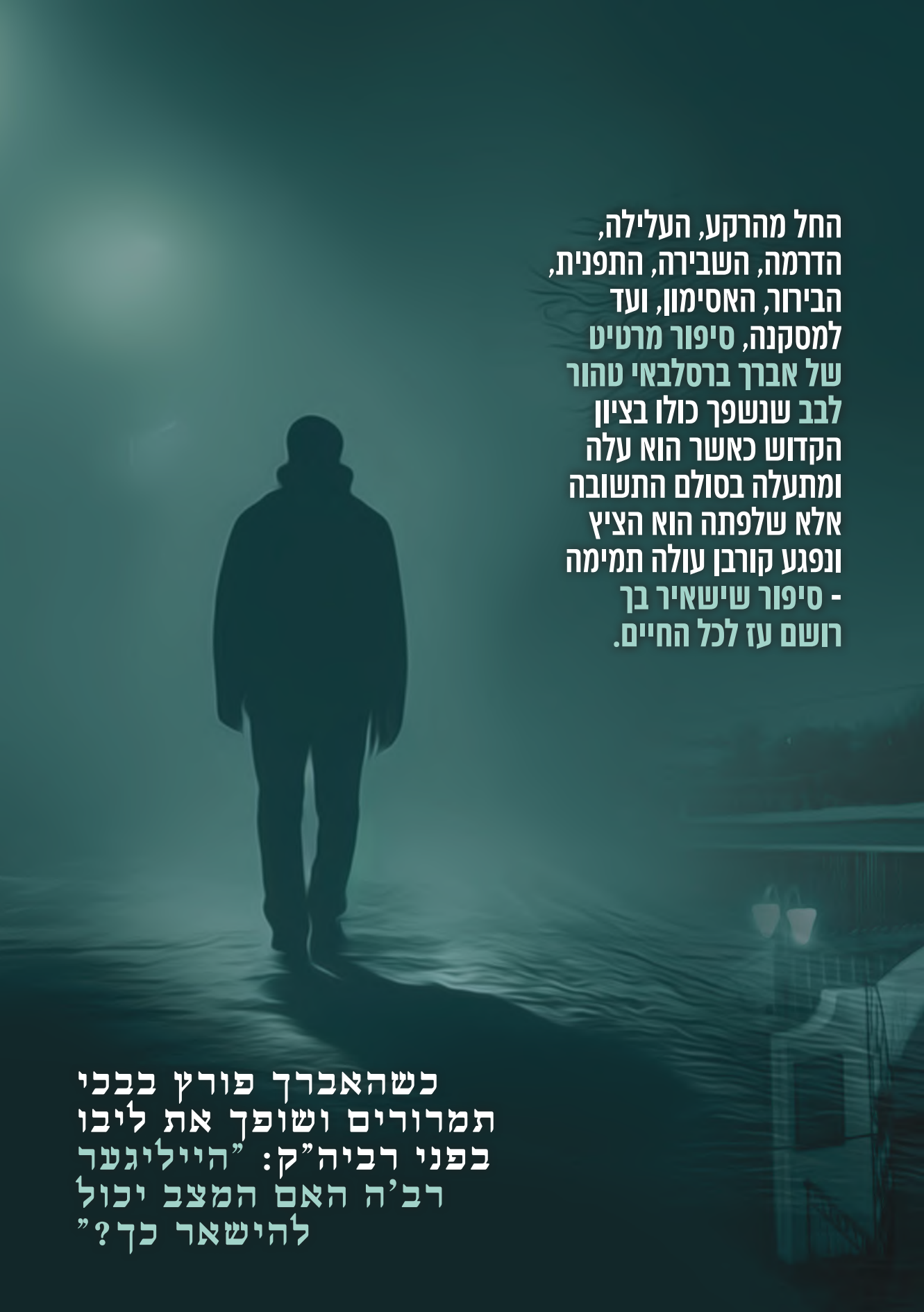

דהמזה כליכלית

בציילן הרבי...

כתיבה: נ. קלפהולץ | עריכה: יהודה טל

החל מהרקע, העלילה,
הדרמה, השבירה, התפנית,
הבירור, האסימון, ועד
למסקנה, סיפור מרטיט
של אברך ברסלבאי טהור
לבב שנשפך כולו בציון
הקדוש כאשר הוא עלה
ומתעלה בסולם התשובה
אלא שלפתה הוא הציץ
ונפגע קורבן עולה תמימה
- סיפור שישאיר בך
רושם עז לכל החיים.

כשהאברך פורץ בבכי
תמרורים ושופך את ליבו
בפני רביה"ק: "הייליגער
רב'ה האם המצב יכול
להישאר כך?"

הרקע

הכל התחיל אצל ר' נתן - אברך רציני שנולד בבית ברסלאבי קלאסי - שכיסופיו עלו על גדוניהם, חשקה נפשו לכגוש את הרבי ביום גנוסיא דמלכא באחד לחודש הראשון הוא ר"ח ניסן. מרצונות למעשים הוא פנה לסוכן הנסיעות הזמין כרטיס טיסה כולל נסיעות פנים, שיקחוהו אל עבר עיר עוז לנו אומן - עיר הגעגועים של כל אשר בשם 'ברסלב' יכונה, מקום המוכן לתיקון נשמות ישראל, כבר מראשית הבריאה - ששת ימי בראשית.

ההכנות, הרצונות, הכיסופין הכל כמובן היה נכלל, במלוא המידה לעבר הנסיעה הקדושה, הנה הימים קרבים ובאים.

למרות הדרך המתישה הבידוקים החוזרים ונשנים, הטיסה הגבולות והנסיעות הארוכות, חלפה ועברה לה הנסיעה הקדושה, המיקום הנכסף ונקודת ההגעה באומן, אף היא כבר נראתה מבעד לשמשות הרכב האוקראיני שטלטל את גופו זה כמה שעות על הכבישים שספק סלולים ספק תלולים, משתכן ר' נתן מיודעינו באכסנייתו, וכאברך רציני, התחיל מיד לרדת לרזולוציה קרובה יותר אל המציאות ולתכנן את סדר יומו שיהיה מלא מכל הטוב הנצחי, לנצל כל דקה ושניה בגן'עדן עלי אדמות שניתן לו זה עתה לכמה ימים בודדים שבין גאולה לגאולה...

הנעילה

השעה שעת חצות לילה מאוחרת.

כאשר בידיו הוא אוזח בתיק הטלית והתפילין ומהדקן סמוך לליבו, טרק אחריו ר' נתן בשקט את דלת האכסניה ובכפיעות שקטות פוסע בחשכה בסמטאותיה של הרובע היהודי באומן לעבר ה'מקוה' - "מה מקוה מטהר את הטמאים" בכדי להיטהר ולזכות לטהרת הלב והנשמה, ומשם יקפץ ברננה לעבר הנהר המיטהר ציון המצויינת - 'קודש הקדשים', כי לשם נכנסים,

תשמוצו את המלא

פרולוג:

הוא ניסה להגדיר את זה, להמחיש, לקבוע לו קביעה מסויימת, אך הוא עצמו לא הצליח... 'אין מיילים' ואולי זוהי ההגדרה האמיתית.

הוא ניסה לשמור על תווי פנים רציניים, לייצג תרומית של פני איש תקשורת קריר ומציאותי, אך שוב לא הצליח לשמור על ההתפעלות שפרצה מתחת למסווה הרצינות והשאירה אותו שוב ללא מיילים. מול המראה הנשגב והמרומם.

כמובן, לאחר טבילה במקוה כנהוג אצל אנ"ש. עם פאותיו הרטובות לאחר שטיהר את עצמו בסילודין, פסיעה אחת לפני שער הציון הקדוש, הוא עוצר לרגע, מהרהר לעצמו 'מה נורא המקום הזה', להיכן אני זוכה עתה להיכנס לפני ולפנים מקום אש להבת שלהבת... כמה הרהורי תשובה, כמה מהפכות עולם, כמה רבבות אנשים קשורים בלבת אש של אהבה ל-ד' אמות קדושות אלו, מי יתאר ומי ישער...

עקב לצד אגודל מתקדם מיודענו ונכנס לפני ולפנים לקודש הקודשים, כאשר הוא יודע כי מעבר לאותה מציבת שיש קרירה שווה הרבי, המנהיג הרחמן ומשם הוא מאזין ושומע משפיע ומרעיף כל טוב רוחני וגם גשמי, לכל דורש ומבקש.

השעה כבר מתקרבת לקו התכר של בין חצות הלילה לאשמורת הבוקר, חגור באבנט (-) (הגארטל) על מותניו פותח ר' נתן את פיו באמירת ה'תיקון הכללי' ומתחיל להשתפך בעשרת המזמורים אותם הוריד רביה"ק ממרומי עולמות העליונים במסירות נפש וגילה אותם לנו, אנו הנמצאים כאן בעולם העלמה, למען ייטב לנו.

ספסלי הציון מלאים מלאים עד אפס מקום באנשים רבים מכל הסוגים והגוונים, כל אחד ואחד כפי הבנתו ותפיסת עולמו וכפי איך שיינק במקומו, ממלא את זמנו בסדרו שלו, מנצל את שהותו במקום

הקדוש - ציון המצוינות, זה באמירת תהילים, זה בשינון ה'תורה הזמנית', זה בלימוד מעמיק בתורת הצדיק, וזה בהתבודדות, זה עומד וזה יושב, זה מעורר את ליבו בניגון התעוררות, וזה מהורהר לעצמו בחשבון נפשו, וכולם עושים באימה ביראה ובאהבה רצון קונם.

מפיו של ר' נתן נשמעים המילים "כי כל ימינו פנו..." בהשתפכות, האווירה והחממה הקדושה בהיכל הציון מוסיפה גם היא למיודענו - האברך

הרציני - התעוררות רבה, הוא כבר נמצא בשיאו של הקפיטל [=הפרק] השישי, כאשר קולו נשנק מבכי, עולה ועולה מקפיטל לקאפיטל ללא שהוא מרגיש בכך, אכן הקול מעורר את הכוונה וכן להיפך הכוונה מעוררת את הקול, ובפרט במקום מסוגל זה, שגם אלו שקשה להם להבין בנשגבותו של המקום, יודו אף הם ברגע האמת, שמן המקום ההוא ישקו העדרים לאלפים ולרבבות.

לכאורה אין אדם שלא מכיר סיפור אחד או אחר, יותר, על מהפכה רוחנית או גשמית שנגרמה דווקא במקום זה ואם לו בדידיה אזי בדחבריה או בדחברא דחברא דאית ליה.

ספק אם ישנו בעולם אבן נוספת, שסחטה את לשד העצמות והוציאה כל כך הרבה דמעות של תשובה וחרטה אמיתית, תשובה הבאה מתוך הכרה בשפלות עצמו הבנה נכונה ועמוקה של מיהו 'התועה' כשה אובד' ומיהו מבקש הסליחה, כפי שקורה מידי יום ביומו כאן סמוך לאבן הקרירה על ההר האוקראיני וב-ד' אמותיה, מקום שהביא רבבות רבבות של נשמות אל תיקונם הנצחי, כאלו החיים עמנו ורבים נוספים, כאלו השוכנים כבר בג'עדן העליון ונהנים מזיו השכינה.

זהו לא קסם סגולי גרידה, אלא כוחו האדיר והבלתי ניתן לתיאור של השוכן כאן כבחיים חיותו ממש, ועוסק בתיקון נפשו של כל אחד ואחד מהבאים.

ר' נתן דנן התקדם כבר לקראת סופו של התיקון הכללי, כשהתעוררות הולכת וגוברת ונותנת את אותותיה בכל חלקי גופו על רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו, כשהוא מתנועע ומוחה כפיים ואינו מרגיש כלל בנעשה סביבו, וכך הוא ממשיך אל ה'אשירה לה' בחייו..." - התפילה של מוהרנ"ת שאחר התיקון הכללי,

מתקרב עוד יותר אל מציבת הציון ושכך שם את מר ליבו ומצפה לישועה אמיתית ברוחניות ובגשמיות, אליה הוא מייחל כבר תקופה ארוכה. בעודו עומד סמוך למציבת הציון, נפתח ליבו ונשבר בקרבו והתחיל לחשוב מעט מחוץ לקופסה, לא רק על עצמו ישועתו ותקוותו, אלא גם על כבודו המחולל של רבינו הקדוש הנמצא כאן חי וקיים - וכפי שהיה בחיים חיותו ממש (!).

הדמעות ממשיכות בשצף קצף לשטוף את פניו ולטהר את ליבו נפשו ונשמתו תוך כדי שהם מרטיבים את שערות זקנו, כאשר מפעם לפעם קולו נשנק וכולו מתמלא בכיסופים ורצונות של סור מרע בתכלית ועשה טוב וחסד, "קרבת אלוקים לי טוב" ותו לא מ'ידי.

כך הוא מכסה את פניו עם החוברת הדקיקה של התיקון הכללי וממשיך בתפילה מעומק עמקי לבבו, ומרגיש איך הוא מחזק את הקשר והחיבור הישיר לבורא כל העולמים...

הנשבירה

הדרמה

ברגעים אלו החלו משתפכים מכיו דיבורים קולחים באופן ישיר לרבינו הקדוש:

"רבי, רבי, רבי מיר ווילן זיך מטהר זיין בזכות דיר...", מורי ורבי ידעת גם ידעת משום מה מגיעים לכאן מכל מקום בעולם - ולא רק לימי הקיבוץ ראש השנה אז צווינו 'איש בל יעדר ואל יחסר' על אז ישנן גם הבטחות מיוחדות, אלא בכל הזדמנות מגיעים אליך אנשים מכל קצוות תבל ממש, כי כאן אנו הקטנים והפגומים מוצאים משהו שאין בכל העולם, מכבסה ללב נפש ונשמה, מכונת כביסה בניקוי יסודי רטוב ויבש, של קדושה, טהרה, התעוררות לתשובה אמיתית, ומה לא... הכל הכל נובע ממעין זה, מכאן אנו יוצאים כבריה חדשה... אבל רבי, איך זה קורה, שדווקא כאן מקום עוצם הקדושה, ישנם תופעות כאלו מזעזעות, איך?? הרי חוץ מעצם קדושת המקום ונוראותיו, שאת קדושתו אין אנו מסוגלים לתאר או לעלות בקצה דעתנו, חוץ מזה הרי כל המגיע לכאן מטרתו אחת היא, לעלות להיטהר ולהתקדש, איך יתכן שדווקא כאן ישלנו בדברים כאלו.

איך יתכן כי בדבר שנתעסק בו הצדיק אצלו ובמשכנו, יכשלו בו תלמידיו???

הרי אפילו פרסומת דואר הכי פשוטה, תעבר סינון

הדמעות ממשיכות בשצף קצף לשטוף את פניו ולטהר את ליבו נפשו ונשמתו תוך כדי שהם מרטיבים את שערות זקנו, כאשר מפעם לפעם קולו נשנק וכולו מתמלא בכיסופים ורצונות...

כאן זה קרה.

לרגע קט, הרחיק ר' נתן במעט את חוברת ה'תיקון הכללי' מפניו ולפתע מרצד מולו מסך צבעוני מפתה... בדיוק באותו הרגע צדו עיניו ב-XXXX הגרוע מכל... זה היה שניה לפני, אז החליט שהוא העומד לשמאלו, כן, ממש כאן בד' אמות, הסמוכים לציון הק' - בד' אמות הקדושים ביותר עלי אדמות, ממש כאן החליט שהוא לעלות את XXX... על מסך הסמרטפון - אולי בכדי שגם אהאאאא תראה את מה שקורה בציון, את התעוררות את הריקודים או סתם בכדי שיוכל לשוחח פנים בפנים...(!).

אבל אותו אברך צדיק העולה מעלה מעלה בסולם התשובה הכיסופים התפילות והרצונות נתקל בדיוק בשעה זו ב- XXX הציץ ונפגע רח"ל רח"ל... קרבן עולה תמימה בידי מלתעות המסך... חלחלה אחזה בו, ומיד כיסה את פניו שוב בחוברת ה'תיקון הכללי', והמשיך את התפילה כשהוא מנסה בכל כוחו להשכיח מזיכרונו ולהתעלם ממה שראה... בכוחות עצומים מנסה ר' נתן איך שהו להסיח דעתו ולהשתדל להמשיך באמירת התפילה בהתעוררות הלב, אלא שאת אותו XXX הוא לא מצליח להסיר מרעיונותיו... ר' נתן ממשיך בתפילה כשלאחמ"כ הוא

רציני טרם תשלח אלינו הביתה, כאשר החברות רובם ככולם יודעים היטב שבכדי שהחומרים שלהם יכנסו לביתנו, הם חייבים להיות נקיים! כל בעלי החברות ואפילו כאלו שבהשקפת עולמם הם שמאלניים, אנטי דתיים, כאלו השקועים בזוהמת נוקבא דתהומה רבה ומכל המקומות הכי גרועים בעולם, טהרים ונשמרים שהחומרים המיועדים לאוכלוסייה הדתית וכ"ש החרדית יהיו נקיים לגמרי כי אם - ולו בטעות יכנס איזשהו רבב של היפך מהטהרה לתוככי תיבת הדואר שלנו, יחרץ דינו לשריפה והמקילים ישליכוהו לאשפה שמחוץ לבניין ובאופן מידי, רבי, איך יתכן שדווקא כאן, במקום אש שלהבת נכנסים כאלו XXX מחרידים וניצבים במלאו עזותם - עזות דסט"א מול עיני עם הקודש, הגם לכבוש את המלכה עימי בבית??? למה דווקא כאן? איך זה קורה? איך, איך זה קורה???

כן התארכה לה שיחתו של ר' נתן מיודעינו - אותו אברך עדין הנפש לרבו רבינו הקדוש, כשהוא שופך את מר ליבו על כבודו של הצדיק הנרמס...

התפנית

אלא שאז עלה בדעתו והחיל להתבונן כי אולי, אולי על כגון דא ניתן להטעים את הנאמר "כי אם יִהְיֶה רָחֵם תִּחְרְשֵׁי בְּעַת הַזֹּאת רִיחַ וְהִצְלָה יַעֲמֹד לַיהוּדִים מִמָּקוֹם אֲחֵר" (אסתר, ד' י"ד), וחלילה גם המשכו של הפסוק נאמר על מצב שכזה "וְאֵת וּבֵית־אֲבִיךָ תִּאֲבֹדוּ, וְמִי יוֹדֵעַ אִם־לָעַת כִּזְאת הַגְּעָת לְמַלְכוּת" (שם), אולי על כגון דא נאמר שאנו חייבים לפעול למען קדושת המקום. נכון "אם החרש נחריש בעת הזאת" - בזמן בו מחולל מקום משכנו והיכלו של הצדיק באופן כזה נורא, "רווח והצלה יעמוד ממקום אחר", אבל שמא ואולי חלילה וחס נגיע לבחינת "אני ובית אבי..." חסד'שולם, ואולי בבוא העת ישאלנו רבינו למה לא הפשלת שרוולים והחלת לפעול למען קדושת היכלי. אולי ואולי גם זה הוא בבחינת מה שאמר רבינו הקדוש "איך אן אייך קען אויך נישט" (אָנִי בְּלִעְדֵּיךָ גַּם־כֵּן אֵינִי יְכוּל לַעֲשׂוֹת כָּלֵל (חיי מוהר"ן ש"ל), שמא ואולי בכגון דא אמר רביה"ק שאנו צריכים לעשות משהו כדי לשמור על קדושת וכבוד ציונו...

השיחה התארכה, עד שניצוצי אור של הבוקר החלו להאיר את פני המזרח ולתת את אותותיהם,

בכך, הם אינם מבינים מהו רוצים מהם בכלל, ועל מה הם זקוקים. ומאידך משהו הרי קורא להם לכאן כדי לתקן אותם - הלא הוא רביה"ק בכבודו ובעצמו, וכל דרישה או הערה שיאמרו להם, עלולה אולי לפגוע בהם, ואולי אף לרחק אותם, כך שאולי עדיף לראות, לשתוק, לדמוע ולכבוש את הצער... וכאשר אבדתי אבדתי. ומאידך איך אוכל לראות כבלע את הקודש ולעמוד מן הצד? והרי נצטוונו מפי הגבורה "וְהָיָה מִחְנִיף קָדוֹשׁ וְלֹא־יִרְאֶה בְךָ עָרוֹת דָּבָר וְשֵׁב מֵאֲחֵרֶיךָ" (דברים כג, טו).

ובכלל בעניין דומה - ופחות קשה, מובא שהתבטא רביז"ל בלשון נחרצת ביותר, היה זה כאשר בא והתקרב אליו אחד בעל עבירה נענה רביז"ל ואמר "הַעֲוֹנוֹת שָׁלוּ חוֹנְקִים אוֹתִי". "זֵינְעַ עֲוֹנוֹת דָּעַר וְאַרְגָּן מִיר". (שיש"ק ח"ג אות ע"ב). (מחריד!)... אין ספק כי כלים אלו שמכשילים ממש במקום משכנו והיכלו, ודאי וודאי שהם מצרים לרביז"ל ומייסרים אותו מאוד.

ואודות הסמיכה על כוחו וגדולתו של רביז"ל שהוא עצמו יכלה את הקוצים הגדלים בכרמו, כידוע אמר רביה"ק לאנ"ש כאשר היה שרוי בסכנה "שְׁלֹא הָיָה לָהֶם לְסַמֵּךְ עַל הַנֶּסֶב בְּנִטְחוֹן עַל גֹּדֶל צְדָקָתוֹ..." (הסיפור מובא ב'כוכבי אור' שיחות וסיפורים ד' י"ד, והובא בשיש"ק א' ש"כ), היה זה כאשר יצא רבינו

אז אולץ ר' נתן מיועדנו להיפרד בלב כבד מהציון ולהתכונן לתפילת שחרית, לא לפני שהוא מבקש ומתחנן שהקב"ה יאיר את עיניו בסוגיא זו, על מנת שידע מה מוטל עליו לעשות.

הבירור

לאחר תפילת שחרית וריקוד עליז עם שמחת ה"אשרינו מה טוב חלקינו"... "אשרינו שזכינו להתקרב לרבינו" יצא האברך ר' נתן לעבר אכסנייתו ל"פת שחרית" ולהניח את ראשו למנוחת מה, בכל זאת הוא אחר לילה גדוש בתורה ותפילה. אלא שהמראה הנורא אותו חווה בשעת העת רצון, לא מש מרעיונותיו ולמרות העייפות והתשישות שהצליחו להמם במעט את הטלטה, שבו להן שוב אותן ה-XXX באמצע הסעודה במלוא עוצמתן...

עתה החל ר' נתן להתמקד יותר ולהרהר על השיחה שהיה לו עם רביה"ק, ולהמשיך ביתוח הסוגיא, שאכן פשוט וברור כי כלי כזה המרכז בתוכו את כל הטומאה שבעולם אינו מתאים למקום קדוש כזה, אך מצד שני, צריך להבין, יש כאן אנשים שמגיעים מקצה העולם, ועם כל המשמעויות הכרוכות

חלחלה אחזה בו, ומיד כיסה את פניו שוב בחוברת התיקון הכללי, והמשיך את התפילה כשהוא מנסה בכל כוחו להשכיח מזיכרונו ולהתעלם ממה שראה זה הרגע...

מתקרת הציון, אז משום מה חבשו אלו את כובע הקפוצ'ון? מה לא טוב בקרחת או בשיער המעוצב שעיטר את פדחתם עד עכשיו. עכשיו נפל לי האסימון...

גם צעירים אלו, יודעים היטב שהם נכנסים למקום קדוש, גם הם מבינים שמקום קדוש דורש מהם התנהגות שונה, גם הם יודעים שהתנהגותם כאן לא יכולה להיות כהנהגתם ברחוב, גם הם מבינים היטב שיש אומן, ויש אילת, יש בית קפה ולהבדיל יש את הציון הקדוש, הם מרגישים הכי בנח לחבוש את הכובע ולכסות בו את ראשם המגולה ואין בזה שום פגיעה בכבודם, אין כאן אי הבנה מצידם, אין כאן משהו שירחק אותם, גם הם מבינים שהמינימום הזה הוא מחויב המציאות גם הם מבינים היטב כי הם חייבים לכבד את המקום, וזה טבעי לגמרי, כי מקום קדוש, מכבדים! - נקודה. וזה הכבוד של המקום שהראש יהיה מכוסה.

או עתה הפאזל הושלם, החומר הצטבר לפנינו ונעשה לבניין שלם, החל מה-XXX באותו סמארטפון, השיחה עם רבינו הקדוש, גם ההרהורים על השיחה בפת שחרית, וגם אנקדוטה אותה ראה עתה... צריך פשוט לחבר את הפאזל.

הקדוש זי"ע באחת מנסיעותיו ממעזיבז לברסלב, והיה צריך לעבור סמוך לעיירה נעמירוב, או אז יצאו כמה מהמתנגדים עם מקלות בידיהם וזממו להכותו רח"ל, וכששמעו אנ"ש מהדבר הזדעזעו במאוד והחליטו גם הם ויצאו לעמוד לנגדם בכדי להציל את רבינו מידם, כאשר בליבם התלבטו אם הם בכלל צריכים לעשות משהו להצלת רבינו שבגודל קדושתו ודאי לא יאונה לו כל רע, הזמן עבר והגיע זמן תפילת המנחה אז התחזקו אנ"ש באמונתם ברבינו הקדוש ושבו העירה להתפלל תפילת מנחה, ואכן רבינו הקדוש לא היה נצרך כלל לשמירתם והצלתם של אנ"ש, אלא שלאחר מכן נענה ואמר לאנ"ש שלא היה עליהם לסמוך על הנס בביטחון בגודל צדקותו והיו צריכים להישאר שם ולעמוד הכן להצילו... הכלל, ששאלה זו עדיין סבוכה וטרם הגיע לפתרונה.

האסימון

לאחר מנוחה קלה, ירד ר' נתן שוב לעבר הציון, הרי הוא כאן רק לימים בודדים וכל דקה שווה זהב, הוא מתקרב למשכן הקדושה ודורך על מפתן הפתח כדי להיכנס לתוך היכלו של הצדיק - היכל הציון הקדוש, והוא מבחין לאחוריו שתי חברה צעירים הנכנסים אף הם לציון, הוא הביט עליהם וראה שבאופן ספונטני וללא שהם מרגישים בכלל, הם לוקחים את כובע הקפוצ'ון שעד עתה היה תלוי מאחורי גבם, ומכסים בו את ראשם המגולה, הוא הביט מעליהם וראה שלא נטפים טיפות או גשם

המסקנה

א. כולם מודים שהסמארפון - שיא הטומאה, הוא סתירה גמורה למקום קדוש, וק"ו למקום של שיא הקדושה.

בסוף זה יכנס לתודעה, ועוד איך! כי ככה לא מתנהגים במשכנו של רבינו, כזה דבר לא עושים לרבינו! לא מצלמים את רבינו בדבר שהכי מבייש אותו, בכלי שמסמל את ההיפך ממה שרבינו פעל ופועל ואף מוסר את כל כולו כאן במקום בו בחר להיטמן - מקום קדוש ונשגב כזה.

כשאנחנו נכנים את עומק הפגיעה שיש כאן לרבינו, כשאנחנו נבין היטב שהכלי הזה פוגע אנושות באנשי הצדיק המסתופכים בצל הצדיק, כשאנו נשכיל להשקיע בדבר זה, המסר ייקלט, רבים יבינו את זה, הם יראו את הרצינות ואת עוצם הפגיעה, והאחרים ירגישו שלא בנוח לפגוע כך בכבוד הצדיק, ובעזה"י ייהפך הדבר לטבעי ומובן מאילו, כל אחד יבין שאנו נמצאים בקודש הקדשים ממש, ללא שום הסתרות.

אם נמשיך ונתמיד בזה ברצינות וביעילות, נגיע למצב שיתקיים בנו הפסוק "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך, ויראו", נגיע למצב, שבכל העולם יהיה "אומן" הסמל של קדושה וטהרה, בכל העולם יהיו "חסידי ברסלב" הסמל של 'דרך ארץ', בכל מקום יצביעו על אבן השתיה שממנה מושתת העולם, כראיה מוחצת שזה אפשרי לכבד מקום קדוש.

ב. כולם מודים שבמקום איליו מגיעים להתקדש, מתבקש מאילו - שיבינו שהוא לא מקום להכשיל אנשים בתמונות שונות, שגם בבית שלנו אין להם מקום.

ג. כולם מודים שזהו הכבוד המינימלי אותו אנו צריכים לעשות למען רבינו הקדוש.

ד. כולם מודים שכאן ועכשיו, רבינו הקדוש, כביכול צריך אותנו בכדי שנעשה למענו ונפעל עבורו.

ה. כולם מודים שברגע שהמסר יעבור, יהיה הדבר פשוט ומובן מאילו.

אנשים יבינו את עומק הסתירה שישנה בין מכשיר הסמארטפון לבין להבדיל הציון הקדוש, הדבר יהיה כל כך טבעי, כל כך פשוט ומובן מאילו, כל אחד באשר הוא יבין את הענין מעצמו, זו הרי סתירה עצומה כל כך, הלא איך לא הבינו את זה עד היום? אדרבה, המלאכה תיעשה מעצמה, ורק ההתחלות קשות (- ולא מאוד), ואני מצדי צריך פשוט להסביר. כל אחד שמוציא כלי כזה מכיסו, צריך לגשת אליו, ולהסביר לו בנועם על הפגיעה העמוקה שהכלי מהווה - בעצם מהותו- לכבוד הצדיק, לכבוד קודש הקדשים, לכבוד אנשי הצדיק, ולכבודו של בעל המכשיר עצמו שעומד כעת ומטהר את עצמו מחד ומחזיק את שרץ הזה בידו, מאידך.

עוד הסברה ועוד הסברה, עוד אדם ועוד אחד,

אפילו ג:

אף הרחוקים וחיצוניים ביותר כאנשי התקשורת, שירצו לסקר את "אומן", יעמדו פעורי פה מול המציאות הקדושה שמתנהלת בַּזְפוֹת וטהרה...

וכל זאת לא מפני נוחיות ולא מפני יראה נפולה, אלא מפאת ההבנה בקדושת המקום, הבנה שחלחלה לכל שכבות הציבור, כל התיאורים, ההסברים, הקביעות בדרך הטבע, יתנפצו מול המחזה המרומם והעילאי... צדיקים יראו וישמחו, וישרים יעלוזו, וחסידים ברינה יגילו. ומאיך עולתה תקפץ פיה וכל הרשעה כולה תביט בקנאה ולא תאמין למראה עיניה, ומלאך רע בעל כורחו יענה, קדוש קדוש קדוש!

קצת עבודה בהתחלה, קצת יגיעה, קצת הסברה, והתוצאות יפתיעו את כולנו, ובעזרה"י נוכל גם נוכל לזכות ולקחת חלק בלפעול ולעשות למען רבינו הקי אחר שרבינו נתן ונתן לנו כל כך הרבה. בשם השם נעשה ונצליח, דרך צלחה.

איגרות ומכתבים
לבירור עניני קדושת
ומורא ציון רביה"ק

בירורי מלכות

~ שאלה א' ~

האם מתר לשדל בדברים ולהתרים עבור הפצת ספרי רביז"ל
בתוככי היכל הציון הקדוש?

לכבוד אחי וידידי הרבני הותיק אה לדעה הקרוב ללבי נפשי ונשמתי המסתוכף בצל
אור האורות צדיק יסוד העולם האדמו"ר זי"ע, מקור חיותנו הנחל נובע מקור חכמה הוא
נחמתנו ותקוותינו.

שלום וברכה!

זה כבר זמן ארך מאוד שאני חפץ להתראות
עמך ידידי ורב חביבי כי זה כמה נכסף
נכספתי לשוחח ולדבר עמך 'שיחת חברים'
כמקדמת דנא, ולהעלות ערוכה למשאלוני
ולברר ספקותי אבל מה אעשה ורחקו הגופים,
ובנסבות שונות לא עלה בידי לכגש אותך
פנים אל פנים ולדבר כהוות נפשי. ממש
הרגשתי בעצמי "כי רחוק ממני מנחם משיב
נפשי", והרבה יש בזה לדבר, אך זאת נחמתי
כי קרובים נפשותינו מאוד מאוד, והנני שומח
כי זכרתני ואתה מתפלל עלי בכל יום. גם אני
מתפלל עליך חברי היקר מדי יום ביומו, בין
על הרוחניות ובין על הגשמיות.

ועל של עתה באתי כי חפצתי ביותר למצאך
ולהתייעץ עמך בדבר חשוב ויקר מאוד המעיק
על נפשי מזה תקופה ארכה, באשר ידעת כי
בשנים האחרונות זכני השם יתברך ברוב רחמי
וחסדיו להכניס לענין הפצת ספרי רביז"ל במחירי
עלות ממש לכל דורש את ה', ולהאדיר את
הספרים בכל מיני חן ויפי, והעבודה הקשה
עולה ומסתכמת לסכומים גבוהים מאוד כידוע,
וקבלתי ע"ע להפיצם בין אנשי שלומינו שיחי'
במחירים נוחים בכדי להחיות בהם עם רב,
ולזכות את יקירי אנ"ש המבינים בגדל יקרת
ענין ההפצה ולרתמם לענין בסכומים הגונים.
ובכן זה כמה שנים שאני מתלבט ומהפך

שלע"ע ענין ההדפסה נעצר כלי, וכמה גליונות מהספרים שכבר הדפסתי, שוכבים אצל המדפיס עד כי אמצא מקור כלכלי להמשיך ולממן את ההוצאות הגדולות.

ועל של עתה באתי כי קרב ובא יום גנוסי דמלכא - ראש חדש ניסן, אז עולים ונקבצים אלפים על ציון רביז"ל, ביניהם כמה וכמה מאחינו אחים לדעה נדיבים בעם שנמתן לרתמם לענין ההדפסה הקדושה, ובעזה"י גם אני אעלה כמנהגי לפקד את ציונו הקדוש, ונפשי בשאלתי האם רשאי אני לדבר עמם ולשדלם בדברים בתוככי היכלו בענין נשגב זה, או דלמא גם בכהאי גוונא נאסר הדבור בהיכלי ציונו הקדוש.

כמדמני, היתה כזאת בדורות עברו אצל אנשי שלומנו זצ"ל והובאו דבריהם בכתבים או בתורה שנמסרה לנו על-פה מזקני אנשי, אך עתה לא מצאתי הדברים ולא עלו בחכתי.

אנא אחי ורב חביבי, אשמח אם תוכל לעזר לי לפתר את ספקי כדרכך בקדש, ללקט ולהעלות שושנים מן המסרת המסורה שבידינו באופן שאבוא לפתרון ברור ואדע מה עלי לעשות, והאם רשאי אני בענין נשגב זה לדבר בהיכלו פנימה, או שאבלום את פי לפני ולפנים גם בהאי.

אני מקוה מאוד שבתקופה הקרובה אצקה לראותך פנים אל פנים אדבר בו ונשוחח יחדיו כאשר עם לבבנו כמקדמת דנא. אשרינו אשרינו שאנחנו הם הנקראים על שם רבנו הקדוש זצוק"ל אשר לא היה כמוהו ולא יהיה כמוהו. אשרינו מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו שזכינו לדעת מעט מן המעט מרבי קצה ומתלמיד קצה אשר מאירים את כל העולם בחשך גלותנו. יותר מזה אין פנאי להאריך, והשם יתברך יחזק לבבנו, וישמח נפשנו לילך בדרכיו הקדושים באמת, ולהכלל בכלל וקו"ה יחליפו כח וכו'.

ברעיני וחוכך בדעתי לברר ענין חשוב ע"פ האמת ובפרט עתה כי בשבת שקלים שעעל"ט זכיתי לעלות ולבוא אומנה ולהסתופף בצל קדשו של רביז"ל, ושם בתוככי היכל הצינו הקדוש מצאתי ביום חמישי את ידידנו הנגיד המכא"ר רבי אברהם מנחם נ"י, שזכה והגיע גם הוא על ציון רביז"ל, ולא ידעתי אם הוא בא לשעות בודדות או לימים וכו' וחכמתי לגשת אליו ולדבר על לבו מגדל ענין ההפצה, וידעתי גם ידעתי כי הוא בודאי יקח ע"ע סכום נכבד מהוצאות ההדפסה, והתלבטתי בדעתי האם רשאי אני לדבר עמו ולשדלו בדבר נכבד כ"כ בתוככי בית הצינו הקדוש, ובפרט שפידוע קשה מאוד להשיגו בדרכים אחרות אם לא בדרך מציאה, ולא ידעתי לשיט עצה בנפשי, אם רצון הקב"ה שהיות וענין ההפצה הוא ענין חשוב ומעלתו רמה מאוד, וכלל ותיקי אנשי מהדור הקודם טהרו בזה מאוד, וכקריאתו המהדהדת של התלמיד הגדול ה"ה גאון עזני ותפארתנו מהר"ת ז"ע, שהורה וצוה סמוך להסתלקותו שיעקר עסקיכם יהיה להפיץ מעינותיו חוצה, ואם כן נכון הוא הדבר שאדבר בו במקום קדוש קצה, או שגם בענין נשגב קצה אין לנו רשות להקל ולדבר בהיכל הצינו הקדוש.

והיות ואנחנו לא נדע מה נעשה ולא ידעתי לתת עצות בנפשי לפתר את ספקי, נקטתי בעצמי הכלל הגדול שבידינו של "שב ואל תעשה עדיך", וסמכתי שאמצא אותו לאחמ"כ בשונוים וברחובות מקום שהשיחה מתרת בשופי, אלא שלאחמ"כ כאשר יצאתי לבקשו ולחפשו, נודע לי כי הוא נסע תכף ומיד למרחקים לצרף עניני מסחרו ואני כספספתי. הדבר כאב לי מאוד מאוד עד כדי בכיה ממש, ועליתי לצינו הקדוש ופרשתי במעט את שיחתי לפניו, באשר זה תקופה ארכה שאני נושא על שכמי סכומים גבוהים מאוד מענין ההדפסה ועתה אין לי איך לפרע לבעלי החובות, והעקר

חברך ידיך עוז
המיחל לראותך ולהנות מאוצרותיך בעצה ותושיעה.

חסיד ברסלב? השאלה מופנית אילך!

< העונים נכונה זכאים לפרסים > אז למה אתה מחכה רוץ והירשם

< הפרטים בגב החוברת - או בקו 'האוויר הנח והזך' שמספרו - 0733.638.627

בטברטנים

בעקבותיו של ר' שמחאל

בהתקרב היולדת החסיד הגדול ר' שמחאל שפירא
זצ"ל בגיו החשובים מדברקים איתנו בגילוי לב וחושפים
זכרונות נעימים מחייו המלאים כולם באורו הזך של
רביה"ק // לענורר אהבתנו הישנה קהתאבק בדרכיו
של רביה"ק ותלמידיו // מעוררים על שמורת האוויר
הנח והזך בציון המצוינת // גוסטלג

כתיבה: אהרן אייזנבאך | עריכה: נחמן צבי

בין אנשי שלומינו ידעו תמיד שבכדי לראות את עבודתם של ה'עובדים' - עובדי ה' מאנ"ש יש להמתין ליום הפורים הקדוש. כי אם בכל ימות השנה מסתירים הם בכל דרך את עבודתם, ביום הפורים נעלמות המחיצות ונחשפת דמותם המקורית בעבודתם התמימה.

אחד ומיוחד בין אותם 'עובדים', היה הרה"ח ר' שמואל שפירא, שבכל ימות השנה הצליח להסתיר את עצמו במעטפת של פשטות ולהצניע את עבודתו מעין רואים, אך בבוא יום הפורים ידעו כולם כי עתה הוא הזמן לתהות, ולו במעט, על הקנקן המלא ישן נושן, לעמוד סביבו ולדלות מרגליות ואבנים היקרות מפנינים. באותו היום הקדוש והמסוגל "נכנס יין יצא סוד" ונשמעו ממנו דיבורים אמיתיים, שיצאו מעומק עמקי ליבו הטהור, על כוחו וקדושתו של הצדיק ודיבורי חיזוק להתמודד מול כל הנסיונות העומדים להפריע ולרחק האדם מבוראו. כך למשל, כאשר שמע על אחד המוכר עיתונים פסולים בחנותו, למרות שהתחלחל כולו, לא אמר לו מאומה, עד שנכנס יין ויצא סודו בעיצומו של יום הפורים, אז פנה אליו ומתן שכרותו זעק מרה ויפול והתחנן לו להעביר את רעת העיתונים הטמאים מחנותו. אותו בעל חנות שראה כי ר' שמואל מזדקק מעומק ליבו, הושפע עמוקות וקיבל על עצמו להוציא הרעה מבית עסקו.

על כן בבואנו להתחזק לשמור ולהיזהר בקדושת הציון הקדוש, אין מתאים יותר מאשר באמצעות ההתחזקות אחר דמותו המופלאה של ה"עובד" הגדול ר' שמואל, וממנו נלמד ובעקבותיו נלך. כיון שכך, פנינו אל בניו היקרים של ר' שמואל, בכדי לשמוע מפייהם וללקט מזכרונם ולו במעט מהחן של אמת הנצור בליבם. בתחילה,

ויזעק
שמואל אל
ה': ביום
שביעי של
חג הפסח
יחול יום
הילולת
הרה"ח
המפואר
ר' שמואל
שפירא ז"ל,
שהסתלק
לבית
עולמו ביום
כ"א ניסן
תשמ"ט.
לקראת יום
השנה ה-35
לפטירתו
קייבצנו
והעלנו
נקודות אור
מימי חייו,
למען נלמד
מדרכיו
תמימות
טהורה
בעבודה
ויראת
שמים
ולאורם נלך.

הנכבדה, שנמנתה על עדת ה"פרושים" והתייחסה אל הגה"ק רבי לייבל'ע קאוונער זי"ע, ולאמו הצדקנית מרת שרה חוה על"ה, בתו של הגה"ח רבי שמואל מיכל הומינר זצ"ל מייסד שכונת 'מאה שערים' ובית היתומים דיסקין, ממקורבי המהר"ל דיסקין זיע"א.

רבי שמואל זצ"ל גדל והתחנך במוסדות התורה "עץ חיים", ובהיותו מתמיד עצום עשה את דרכו מעלה מעלה במעלות התורה, ביגיעה שאין כדוגמתה. בהיותו בגיל עשרים, נסתלק אביו רבי שלמה יצחק זצ"ל לבית עולמו. באותה תקופה התוודע רבי שמואל זצ"ל לאורו של רבינו הקדוש מברסלב זיע"א, והתקרב לחסידות ברסלב על ידי הרה"ח ר' ישראל נחמן אנשיין ז"ל, בנו של ר' שמואל מאיר אנשיין ז"ל, ומאז דבק בכל נפשו ומאוד בחבורה הנלהבת של חסידי ברסלב בירושלים,

ביניהם מצא את מבוקשו ואת המקום המתאים להרות את צמאון נשמתו, כאשר בנוסף ליגיעתו בלימוד התורה החל להשקיע שעות ארוכות בעבודת התפילה ודבק בפרישות מתענוגי העולם הזה. בחודש אלול של אותה שנה נסע ר' שמואל לראשונה בחייו לפקוד את ציון התנא האלוקי הרשב"י באתרא קדישא מירון, שם בילה את רוב החודש בעבודת ה' ושם קנה לעצמו את מידת ה'ניעור בלילה' בקימת חצות ובהתבודדות, בהרים הסובבים את ציון הרשב"י זיע"ע.

הם, המתהלכים גם הם בדרך אביהם בענווה וצניעות ל'ברסלב'ער חסידים' המתרחקים מן הכבוד והפרסום, סירבו להתראיין מכל וכל, אולם אחר מאמצים רבים ולאחר שהעלינו בפניהם את מטרת הראיון ואת חשיבותו של העניין – קדושת ציון רביה"ק, הם הסכימו לחשוף מעט מאוצרותיהם ולשתף את אנ"ש בזכרונותיהם.

ובכן, ישבו חברי מערכת ה'אוויר הנח והזך' עם בניו של העובד הגדול איש האמת הרה"ח ר' שמואל שפירא, ה"ה בנו המסולאים מפז רב הרה"ח ר' שמעון שפירא שליט"א, ר' אהרן שפירא, ר' מנדל שפירא, ר' נחום דוב שפירא, ר' מרדכי שפירא, ר' יעקב לייב שפירא ור' אברהם שפירא שליט"א והרי לפניכם מה שדלינו מאוצרותיהם.

חבקש ה' חנעוריו

החסיד ר' שמואל ז"ל נולד בירושלים העתיקה, ביום ט"ז אדר תרע"ג, לאביו רבי שלמה יצחק זצ"ל, ספרא דדינא בבי דינא רבא דירושלים, למשפחת שפירא

חתי ר' שמואל

ר' משה לנפקאוויטש

ר' אשר אנשיל פוקס

ר' יהודה לייב פראנק

ר' הירש לייב ליפל

פורים בשוהל נראה ר' שמואל שפירא

ר' שמואל שפירא ור' משה בורשטיין בכותל המערבי

שישתפו אותנו בנקודות קטנות מעבודת יום הפורים של ר' שמואל, למען נזכה גם אנו לנסות ולצעוד ולו במעט בדרכיו הקדושים.

ר' אהרן: נזכר בכך שיום הפורים היה היום היחיד בשנה שבו אביו, שאחז כל ימיו בפלך השתיקה בעקביות ובעקשנות, פתח פיו בחכמה והיה מדבר דיבורים נפלאים, ואז שמעו את פנימיות לבבו.

בשנות מגוריו בקטמון היה ר' שמואל נכנס לחדרו הצר של ר' נחמן שותק, מיד לאחר קריאת המגילה וקיום מצוות היום, בעודו עטוף בטליתו, היה לוקח כוס יין מלא ברכת ה' ומקדים לקיים את מצוות השתיה כדת היום. לאחר השתייה היה חוזר לבית הכנסת כאשר כולו אומר "פורים היום" בכדי להיוועד עם כלל אנשי הצדיק. לבית הכנסת הגיעו גם כאלו שלא נמנו על חסידי ברסלב, אלו באו לחזות בעבודתם של החסידים כיצד הם מתדבקים בבוראם, ור' שמואל ניצל אז את ההזדמנות לדבר עימם מגדול יקרת וקדושת הצדיק.

כידוע ומפורסם, כל ימיו היה ר' שמואל מלא בכיסופים וגעגועים לעלות לראות ולהראות בציון רביה"ק, אולם בפורים, היו געגועים אלה עולים על גדותם ביתר שאת כאשר פגש בבית הכנסת את החסידים שכבר זכו לעלות ולפקוד את הציון הקדוש באומן, כדוגמת ר' הירש לייב ליפל, ר'

הסודות של ר' שמואל

באזירת ימי הפורים העבר עלינו לטובה בקשנו לשמע על עבודתו של ר' שמואל ביום הפורים הקדוש:

אף שכדי לסקר את עבודתו של ר' שמואל ביום הפורים - שקדושתו למעלה מיום הכיפורים כידוע - נתקשה גם אם נבקש למלא ספרים שלמים, אולם ביקשנו מהם

חותמת

ר' שמואל מיכל הומינר סבו של ר' שמואל שפירא לוח זיכרון על קיר ביתו במאה שערים

בימי הפסח הוא
אכן החחיר על
עצמו מאוד מאוד,
אבל עלינו – ילדינו,
הוא לא החחיר כלל,
הוא עמד על כל
ס"ק של הלכה, כן!

ר' יעקב זילבר מתפלפל בלימוד
עם אברכים מחז"א בשול מא"ש

ר' מרדכי: מציין שלאחר שכבר נכתב רבות אודות ימי
הפורים בצל אביו ואת דיבוריו ניתן לשמע בהקלטות
הידועות שם נשמעים הרבה מדיבוריו מלאי הכיסופים,
אין הרבה מה להוסיף.
אך זה נחקק בעצמותי, כאשר בשנה אחת התלהב
אבי מאוד מהמובא בסוף מעשה מז' בעטליסר שבספר
הק' 'סיפורי מעשיות', ברמזים הנשגבים המובאים

יצחק מאיר קורמן ובשנים מוקדמות יותר את הגה"ח ר'
אברהם שטרנהרץ, והיה ר' שמואל מפליג בגודל מעלתם
וזכותם הגדולה שזכו לפקוד את הציון הקדוש באומן,
ומוסיף ומדבר לפנייהם ומתחנן תוך בכיות מאין הפוגות,
שיברכוהו שיזכה גם הוא לעלות ולהיראות לפני רבינו
הקדוש על ציונו באומן, ולומר שם את העשרה קפיטלאך
שגילה - ה'תיקון הכללי'.

מאוחר יותר היה עוצר מונית - בעודו זועק מתוך
שכרותו 'מי רוצה לנסוע לצדיק? אנו נוסעים לצדיק...'
- ונוסע למאה-שערים, בכדי לשהות בצוותא עם אנ"ש
בבית מדרשינו במא"ש ולשמוע את פאר החבורה ר' לוי
יצחק. ושם שוב היה זועק את ליבו הבוער לה' יתברך,
על גדולת רביה"ק ובוכה שוב ושוב את געגועיו לציון
הקדוש באומן.

ר' שמעון: מספר על הפורים האחרון שלהם בשכונת
קטמון - טרם עברה המשפחה להתגורר בשכונת
מאה שערים. ר' שמואל דיבר אז לאחר תפילת מנחה
מתוך שכרותו וצעק בהתרגשות, למרות שאנו יוצאים
להתגורר במרכז העיר, ומתרחקים מיקירי אנ"ש - בני
החבורה בשכונת קטמון, הרי שאסור לנו לוותר על
העבודת ה', והחל מונה את חבריו עובדי ה' המתגוררים
בשכונת מאה שערים, שגם הם עוסקים בעבודות
הגדולות של חצות והתבודדות, והוא מקוה ומתפלל
שהוא ובניו ימשיכו לעבוד את ה' גם לאחר שיעתיקו
את מגורם למקום מגוריהם החדש.

זאת הרי ידוע שבפורים, מתוך שנכנס יין, היה פותח
את פיו ומדבר דיבורים נפלאים של תורה ועבודת ה',
וכך היו מתגלים קצת מדרגותיו.

Imperial

**ראש חודש ניסן
באומן**

באימפריאל

2 לילות:

- בחדר של 4 מיטות - \$ 30
- בחדר של 2 מיטות - \$ 40

כל לילה נוספת:

- בחדר של 4 מיטות - \$ 10
- בחדר של 2 מיטות - \$ 15

*הנחה 40% לסוגר חדר של 4 מיטות

**לפרטים
והרשמה:**
טל: 053.3107752 076.5989252 380634183537

לאחר המעשה, מביא שם רביה"ק רמז על הפסוק 'מן ינצרהו' וז"ל: "...הַסֵּד וְאָמַת מִן יִנְצְרוּהוּ זֶהוּ אִישׁ הַסֵּד הָאֲמַת וְכוּ' כִּי כָל הַזְּמַן וְהַיָּמִים נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי הָאִישׁ גְּדוֹל, שֶׁהוּא. אִישׁ הַסֵּד הָאֲמַת וְכוּ'..." אבי ר' שמואל התלהב מקדושת שפת האידיש המדוברת, בראותו כיצד רביז"ל מוצא רמז בפסוק מהתהילים - ומכוון כי "מך" שבפסוק "מן ינצרהו" מרמז ל'איש' וזאת כי תרגומו של המילה "מאן" באידיש, הוא "איש".

ר' מנדל: ידוע ומפורסם כי ביום הפורים ראו אצל אבינו את כיסופיו הנוראים לציון הקדוש, אם זה בסיפור הידוע כיצד ביקש והתחנן אל ר' אברהם שטרנהרץ שיבטיחו שיזכה לבוא לאומן, או בסיפור המפורסם כיצד ניסה לעשות את העסקה עם ר' שמואל הורביץ שימכור לו את ה'תיקון הכללי' הפשוט ביותר שזכה לומר על הציון באומן תמורת כל חלקו בעולם הבא. בעיצומו של יום הפורים ראו כולם כי כל רצונו וחשקו הוא לזכות להשתטח על הציון ולהיות מקושר לצדיק.

ר' יעקב לייב: מתרפק בערגה על זכרונות פורים שנת תשכ"ח, פחות משנה לאחר שניתן היה שוב להגיע אל הכותל המערבי, ומתאר לנו כיצד זעק אביו ר' שמואל: ר' עמרם בלויא הוא צדיק גדול, אך כיצד אפשר שלא ללכת אל הכותל המערבי!?

באחת השנים שאל בחור אחד את אבי, במה ניתן להתחזק? ר' שמואל ענה לו: להתחזק בתפילות ולעשות מזה יותר 'עסק'.

געגועיו לציון רבינו הקדוש באומן הן מן המפורסמות. וכל כך היה כוסף ומשתוקק לכך, עד כי כאשר בחור היה מבקש ממנו ברכה, היה ר' שמואל מברכו 'שתמצא בקרוב זיווג ותזכה לבוא לציון הקדוש באומן'.

אולם, כמובן שלא רק בעבודת השתיה ביום הפורים הוא שם כוחותיו, שכן כידוע ומפורסם בער בו דקדוק ההלכה בכל סעיף וסעיף מד' חלקי השו"ע. ר' נחמן בורשטיין התבטא פעם שכל הנהגה של אבי ר' שמואל מחושבת לפי כל ד' חלקי השו"ע ולפי דעתו של רבינו ז"ל. כך למשל בשנותיו האחרונות כבדה עליו הראיה והוא ביקש ממני לכתוב לו במיוחד מגילה גדולה ע"מ שיוכל לקרוא מתוך מגילה כשרה.

זכורני שבאחת השנים, כאשר כבר סבל ממחלת הפרקינסון הנוראה ונאסר עליו להשתכר, עליתי אז בפורים לר' לוי יצחק לשמע ממנו דיבורים. שאלני ר' לוי יצחק "למה אינך ליד אביך?" השבתי לו שאבי אומר 'ליקוטי תפילות' ואילו אני רוצה לשמע דיבורים... אמר לי ר' לוי יצחק: "ה'ליקוטי תפילות' של אביך יותר חשובים מהדיבורים שלי..."

ר' נחום דוב: אודות בקיאותו בהלכה שמעתי מר' יעקב זילבער - שהוא כידוע ת"ח גדול והכיר את אבינו היטב, שהיה משוחח עימו מידי ערב, ושמעתי ממנו כי

ר' יונה לבל

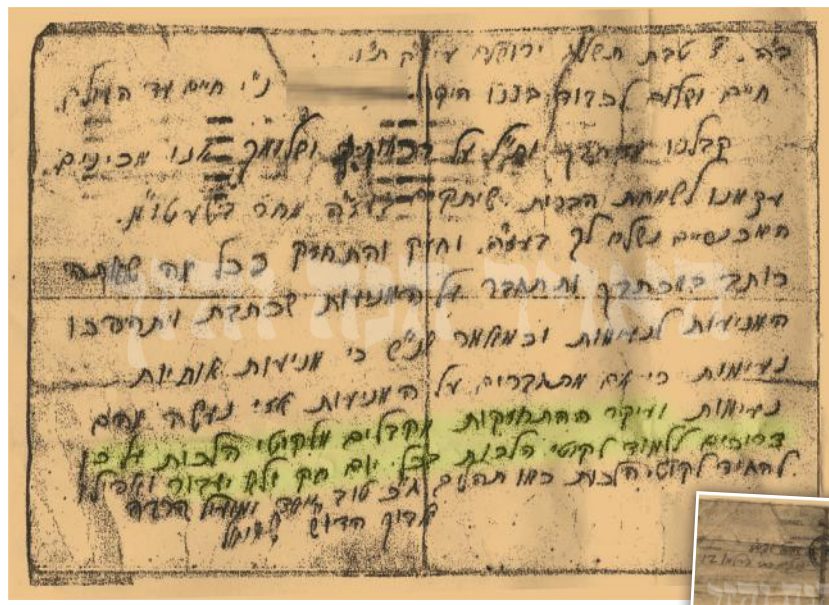

ר' נחמן שולק בדיקנתו, נוטל ידיים ליד הכותל המערבי

ר' אברהם שעהרטהרץ

עיקר ההתחזקות...

המברק הנפלא בכת"י של ר' שמואל ששלח לבנו בישיבת ברסלב ב"ב (קרדיט: ארגון אשרינו)

אבא היה בקיא הדק היטב בכל ס"ק ש'בשערי ציון'.

בהתקדש החג

נעת אנו מתכוונים להכנס לימי הפסח הבאים עלינו לטובה ורצינו לשמוע על אי אלו הנהגות בהם נהג אביכם בימי הפסח ובליל הסדר.

אודות אכילת שרויה (- 'געבראקס') בפסח, מובא בשיח שרפי קודש (החדש ח"ג סימן ת"ע) כי רבינו אמר שמי שלא החמיר בשרויה אינו צריך להתחיל להחמיר ומי שכבר קיבל להחמיר על עצמו שלא יפסיק, וכבר מובא כי ר' לוי יצחק בנדר סיפר שאצל אנ"ש בדורות הקודמים ראו שהם הקפידו שלא לאכול שרויה, רק בלי חומרות יתירות (עיין 'טעם זקנים' אידיש פ"ח,

תה הוא לא שתה גם
בכל השנה, היה לו תה
חיוחד, "די זילבערנע
תה", התה הכסוף,
כלומר חים חמים...
אותם הוא כינה "די
זילבערנע תה"...

צלחות לעצמו, הוא לא השתמש בימי הפסח כמעט בכלום, גם לא בחלבי; הוא לא שתה חלב ולא קפה.

תה הוא לא שתה גם בכל השנה, היה לו תה מיוחד, "די זילבערנע תה", התה הכסוף, כלומר מים חמים... אותם הוא כינה "די זילבערנע תה". דוד של מים הוא לא הכין לפני ימי החג.

אגב, בכל השנה הוא החמיר על עצמו גם על זמן ר"ת, אבל את זה הוא לא דרש מבני הבית.

ר' נחום דוב: הוא אכן מאוד החמיר ע"ע בימי הפסח בכמה חומרות ובין היתר אף לא השתמש כלל בסוכר בכל ימי החג. יש לציין כי למרות שאבא הגיע מבית ליטאי, הרי שמאז שהוא התקרב לברסלב מגודל תשווקתו וחשקו לעלות ולהתעלות בקרבת אלוקים, הוא החמיר ע"ע חומרות רבות, ולאחר שהוא התוודע להוראתו של רביז"ל שלא להחמיר בחומרות יתירות הוא הפסיק לנהוג בחלקם, ומאיךך ישנם כמה חומרות שהוא המשיך לנהוג בהם. אולם כפי שכבר הוזכר, עלינו, ילדיו, הוא לא החמיר כלל. כך למשל, בבחירתו הוא אכל 'מצות מכונה' כפי שנהגו בבית אביו וכעת הפרושים עליהם הוא נמנה, וכאשר הוא התקרב לרביז"ל הוא התחיל להחמיר ע"ע לאכול רק מצות 'עבודת יד', אולם לנו בתור ילדים הוא נתן לנו לאכול גם 'מצות מכונה'.

אודות 'בדיקת חמץ' הוא היה אומר כי הטשערינער רב החמיר מאוד לבדוק הדק היטב וכאשר בודקים בחורים ובסדקים ומחפשים את החמץ, מבערים עי"ז את היצה"ר, וכפי שמובא מהאריז"ל, וכך הוא נהג רבות בשנים להחמיר ולבדוק הדק היטב, וגם את חדר

ובמתורגם ללשה"ק קונטרס ל"א). האם אביכם נזהר בגעבראקס בפסח?

האם היה מניין מים מערב פסח למשך ימי החג (עיין בדברי המ"ב סי' תס"ז ס"ק ס"ז)? ואיך היה נראה אצלו 'ליל הסדר'?

ר' אהרן: בימי הפסח הוא אכן החמיר על עצמו מאוד מאוד, אבל עלינו – ילדיו, הוא לא החמיר כלל, הוא עמד על כל ס"ק של הלכה, כן! אבל לא החמיר עלינו. הוא עצמו לא אכל ממש כלום, וכמובן שהוא גם החמיר לעצמו על אכילת שרויה, היה לו סיר מיוחד עבורו וגם

התמונה הנדירה של ר' שמזאל בכותל המערבי שהתגלה לאחרונה

המדרגות הוא בדק, ואם הוא מצא איזה פרור של חמץ הוא הראהו לכולם.
האזנים: את ההגדה הוא היה אומר בהתעוררות גדולה ובקול רם וכפי שאומר רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן תורה כ') שצריך לומר ההגדה בקול רם והוא תיקון לפגם הברית ע"ש, וכל פסקה ופסקה הוא הסביר לבני הבית והרחיב לבאר את מה שאומרים. בענין הויכוח הידוע לגבי זמן חצות ואכילת האפיקומן: הוא הקפיד שנאכל לפני חצות הנהוג בעולם ולא חצות ע"פ המג"א.

בתורתו של הנכח"ח

רצינו לדעת איזה שיעורים קבועים היו לו בספרי רביז"ל?

ר' אהרן: כמו שכבר סיפרו בעבר, אבי היה לומד עם כל אחד מהבנים לפני הבר מצוה את כל הספר 'ליקוטי מוהר"ן'. הוא קבע גם שיעורים קבועים בספרי רביז"ל בהם הוא הגה מידי יום ביומו, כמו ב'ספר המידות', למשל. הוא גם היה מתפלל הרבה עם הספר 'ליקוטי תפילות', ובעיקר היה לו שיעור קבוע בספר 'ליקוטי הלכות'. גם בראש השנה, בזמן המרומם של לפני התקיעות, אז אומרים רבים את הזוהר של התקיעות, אבי למד גם אז ליקוה"ל.

לא מזמן התפרסם מכתב שהוא שלח לאחד מאחיי, בו הוא משדלו ללמוד את ספר הליקוטי הלכות, הוא מוסיף לו שעיקר ההתחזקות מקבלים מהליקוה"ל. הוא גם כותב משהו מעניין מאוד, שטוב אפי' להגיד ליקוה"ל כמו תהילים, וכך הוא כותב שם "ועיקר ההתחזקות מקבלים מלקוטי הלכות על כן צריכים ללמוד לקוטי הלכות בכל יום חק ולא יעבור, ואפילו להגיד ליקוטי הלכות כמו תהילים ג"כ טוב מאד ומועיל הרבה".

מדובר על גלויה שנכתבה בכתב ידו בשנת תשל"ג - לפני כ-51 שנים, את הגלויה גילה ארגון "אשרינו" והיא נחשפה לרגל התחלת מחזור ד' בליקוטי הלכות בסדר ה"דף היומ", המכתב מוען לבנו, שלמד אז בישיבת ברסלב בבני ברק, וזה תוכנו של המכתב:

ההגדה של ר' שמואל

ב"ה ד' טבת תשל"ג ירושלים עיה"ק ת"ו.
 חיים ושלוש לכבוד בננו היקר ... נ"י חיים עד העולם. קבלנו מכתבך ות"ל על בריאותך ושלומוך אנו מכינים עצמנו לשמחת הברית שיתקיים בעז"ה מחר בשעטרו"מ. המכנסיים נשלח לך בעז"ה.
 וחזק והתחזק בכל מה שאתה כותב במכתבך ותתגבר על המניעות שכתבת ויתהפכו המניעות לנעימות וכמאמר אנ"ש כי מניעות אותיות נעימות. ועיקר ההתחזקות מקבלים מלקוטי הלכות על כן צריכים ללמוד לקוטי הלכות בכל יום חק ולא יעבור, ואפילו להגיד ליקוטי הלכות כמו תהילים ג"כ טוב מאד ומועיל הרבה.

אביך הדו"ש שמואל

מירון בימים ההם - חצר ציון הרשב"י בתשי"ח

ההשב"י בירדן ישור לרשב"י

האחים: אבי היה כידוע קשור בעבותות אהבה אל התנא האלוקי הרשב"י, במחיצתו הוא שהה תקופות שלמות.

בשנת תש"ח קמה מדינת ישראל הציונית למורת רוחם של אנשי ירושלים של מעלה, הפחד היה נורא, ופגזי המלחמה השתוללו מעל ראשם של היהודים המתגוררים בשכונות היהודיות. ר' שמואל נלכד ביחד עם ב"ב וילדיו בתוככי העיר העתיקה, שהיתה נצורה ומסוגרת ואין יוצא ואין בה. בסופו של דבר נכנסו הערבים לרובע היהודי וציוו על היהודים להתאסף ברחבת בתי מחסה, את הגברים אספו ביחד ולקחו אותם בשבי במדינת ירדן, ואילו את בני ביתם, הנשים הילדים והזקנים, גירשו מהעיר העתיקה בעירום ובחוסר כל. בין השבויים היה גם אבא, ר' שמואל. תשעה חודשים שהה אבי בשבי הירדני יחד עם כמה מיקירי אנ"ש בהם ר' דוד שכטר (אביו של הגר"מ), ר' אברהם יעקב גולדרייך, ר' משה בורשטיין ועוד יהודים רבים. ספרי לימוד לא היו להם,

ובגשמיות חיו בתנאים מחפירים, אך ברוחניות היו להם "חיים טובים" של תפילות והתבודדות ללא גבול. דרך אגב, אבא לקח איתו את אחינו ר' יוסף קדיש שהיה אז תינוק בן שנתיים, אולי מתוך מחשבה שזו תהיה סיבה שלא יקחו אותו לשבי. אך הירדנים כן לקחו אותו. באמצע הדרך, כאשר התינוק יוסף קדיש חלה במעיו, רצו החיילים הירדנים לזרוק אותו מהחלון רח"ל. פנה אליהם ר' דוד שכטר והזהירם שהוא ילשין עליהם אצל "הצלב האדום". הם כנראה קיבלו פחד והשאירו את התינוק, ולאחר כשבועיים שלחו אותו בחזרה אל המשפחה, כאשר אבי נשאר בשבי תשעה חדשים רצופים.

והנה, כאשר חזר אבי מהשבי הארוך, לאחר ביקור קצר בבית, עשה מיד את דרכו הכוספת והכמהה לאתרא קדישא מירון, בכדי להרגיע את נפשו הסוערת לאחר שלא היה אצל הרשב"י זמן ארוך כל כך. גם שם, במירון, עדיין ראו את פגעי המלחמה. נפש חיה לא נראתה במקום הקדוש, ונוסף על כך במרחבי השדות עדיין היו שרועים פגרי חיילים ערביים שנהרגו במלחמה. ר' שמואל הסתגר לבדו במשך שבועיים בציון הרשב"י, כשהוא משיב את נפשו בתורה ועבודה במסירות נפש, כאשר כל האוכל שעמד לרשותו היה כמה ככרות לחם מלאי עובש שנשארו מזמן המלחמה...

להענך אשור יצורה את בניך

כיצד עסק אביכם בחינוך הבנים?

ר' שמעון: אבא השקיע רבות על מנת לחנך אותנו לשמור על הזמן ולא לבזבזו לריק - "היטן אויף די צייט, און נישט פארברענגען די צייט אומזיסט". הוא עצמו שימש דוגמא אישית לכך, כאשר ראינו אותו מנצל את הזמן ללא הפוגה וכך הוא גם היה ממדריך אותנו.

כמו כן, הוא עורר אותנו שיהיו לנו שיעורים בשולחן ערוך וב'משנה ברורה', לצד סדר בספר 'קיצור שלחן ערוך', כאשר הוא מסביר כי בסדר 'המשנה ברורה' אי אפשר להגיע בנקל ובזמן קצר לכל ההלכות, ואילו בקיצור שלחן ערוך אפשר לסייםם תוך זמן קצר.

יש הרבה מה ללמוד מאבי הקדוש. בעיקר ללכת בתמימות ובפשיטות, ללכת בדרכי הצדיקים ולנהוג על פי השולחן ערוך בכל הענינים, ללכת בדרך ישראל שבא, לשמור על הזמן כראוי ולהתפלל בכוונה כפי שהיה מזהיר אותנו תמיד.

האחים: בענין זה יש לציין, כי הוא הנחה אותנו ללמוד קיצור שלחן ערוך יחד עם המסגרת השולחן, (בעל המסגרת השולחן בסוף ימיו עלה לירושלים ובני העיר הכירוהו והעריצוהו מאד). בענין הלימוד היה אומר לנו שללמוד מסכת נדרים עם פירוש הר"ן הוא

סגולה גדולה לשבר את היצר הרע... כמו כן היה מחנך את הבנות שילכו תמיד בצניעות ושלא ילכו ח"ו אחר המאדעס רח"ל.

כידוע בהיותם בשבי בירדן עלו שאלות הלכתיות שונות, ומורי ההוראה שהיו מגדולי הרבנים ושהו אף הם עימהם בשבי היו דנים בשאלות שנתעוררו ופסקו את הדין. ספרים הרי לא היו להם, ולכן כל שאלה נידונה בפחד גדול לבל יכשלו חלילה, לא פעם לא היו יודעים הרבנים מה להשיב מפאת המצב הקשה, ואז במקום שנשנתכחה ההלכה, היה אבינו ר' שמואל אומר להם שב'קיצור שר"ע' כתוב כך וכך, וע"פ דבריו היו מורים הרבנים לרבים.

ר' נחום דוב: במיוחד נודע אבא כידוע וכמפורסם בקדושת העיניים המופלגת שלו, גם בנסיעות על אם הדרך במדבריות וביערות הוא נזהר שלא להרים את עיניו.

מספרים כי חברו וידידו ר' מרדכי לוזער רובינשטיין הלך איתו פעם להתבודדות בחצות הלילה בהרי מירון. שם בין ההרים והסלעים התהלך רבי שמואל - וגם שם הוא מכסה את עיניו בשמירת עינים...

שאלו ר' מרדכי לוזער: "הרי אין כאן נפש חיה, מדוע אתה מכסה את העינים?"

ענה לו ר' שמואל בחיך: "מרדכי לוזער! מען קען קיינמאל נישט וויסן וואו ווארט אונז האפ דער יצר הרע... [מרדכי לוזר, לעולם לא נוכל לדעת איפה מחכה לנו היצר הרע...]

בתפילות ותחנונים

השמות הצדיקים של ר' שמואל

עוסק בתפילות בכותל המערבי

בעובד ה' מיוחד, שהרי גדלנו בצילו, ובעינינו היתה עבודתו דבר הברור מאליו...

אבל את זה איני יכול לשכוח, כיצד הוא אמר את ה'תיקון הכללי', איך הוא התרפק בתפילות ה'ליקוטי תפילות', כזו מתיקות... זה היה כה מתוק בעיני עד כי לפעמים עשיתי את עצמי חולה בכדי לישאר בבית ולשמוע את נעימתו באמירת ה'תיקון הכללי'.

הנסיעה הק'

מה הנכם זוכרים מנסיעותי לאומן?

יש הרבה מאוד לספר אודות אותן נסיעות המיוחדות ועל עמלו ופועליו של ר' שמואל על מנת להוציאן אל הפועל. בקשנו מבניו שישתפו אותנו, ולו במעט, בנקודות שחוקקות בזכרונם מאותן נסיעות קדושות. ר' שמואל שפירא זכה כידוע לפקוד את ציון רביה"ק באומן פעמיים בימי חייו. בפעם הראשונה הוא זכה לנסוע לאומן דרך ארה"ב. היה זה אחרי 38 שנים של תפילה ותחנונים, בהם התחנן מידי יום כי יזכה לעלות ולפקוד את ציון רבינו הקדוש בימי ראש השנה. הוא אכן זכה לעלות ולפקוד את הציון אז, אולם לא בראש השנה. בהזדמנות מסוימת גולל ר' שמואל לפני אחד מנכדיו את סיפורה של אותה הנסיעה, כשהוא מדגיש: זאת היתה נסיעה לאחר תחינות ובקשות של שלושים ושמונה שנים!

ר' נחום דוב: מיד עם שובו לארץ הקודש, שב ר' שמואל לתפילתו ותחינותיו שיזכה שוב לעלות ולבוא לציון הקדוש, כאשר בין רבבות התפילות אותם שפך לפני קונו כדבר איש אל רעהו, הוסיף לומר מדי יום ביומו את תפילת מוהרנ"ת ב'ליקוטי תפילות' - תפילה ע"ו הידועה, כפי שהקפיד לאומרה גם בכל יום טרם נסיעתו הראשונה.

נסיעתו השניה לאומן הייתה ממש בסוף ימיו, כחצי שנה לפני שעלתה נשמתו הטהורה ליוצרה. גופו היה חלש ודל אחרי התייסרות ממושכת של שנים רבות במחלת הפרקינסון וכאבי ראש קשים מנשא והוא סבל סבל נורא מכל תנועה ותזוזה, ולמרות הכל, גם אז לא חדל מלכסוף להתפלל ולהתחנן שיזכה לבוא שוב ולפקוד את הציון הקדוש, עד כי אכן זכה לפקוד את הציון הקדוש בימי ראש השנה של שנת תשמ"ט, יחדיו עם כמה מבניו ונכדיו יחד עם מאות מאנ"ש.

ר' מנדל: זכיתי ללוות את אבי באותה נסיעה קדושה. טלטולי הדרך השפיעו עליו קשות ממש, עד שהיה כפסע מן המיתה ממש(!) אך לאחר שהגיעו לציון ראו שכל

רבי שמואל שפירא בציון בפעם האחרונה בחייו

הערות העורך: כעין זה שמעתי מעד ראייה כי אירע פעם בעת הנסיעה, כאשר נסעו דרך הרים ויערות, כיסה ר' שמואל את שמשות הרכב שמצידו עם בגד כלשהו בכדי שחלילה לא יכשל ויראה ראייה אסורה, ר' אליעזר ה. שנסע גם הוא ביחד איתו ברכב, ניסה לשכנע את אבא שישתכל קצת החוצה ויזכה ליהנות ולראות את פלאי הבריאה... וטען בפניו "סאיז דאך דא המקום שממה, ריין אינגאנצן" (- הרי המקום הוא מקום שממה והוא נקי לגמרי מכל ראייה אסורה?)

השיב לו ר' שמואל: "איך וועל קוקן... און אינמיטן קען אריינפאלן א באמבע...". (- אני אסתכל... ופתאום תיפול איזו פצצה...) כשהוא מתכוון שהיצר עלול לשלוח לו מכשול שייגיע בכל מקום שהוא...

ר' אברהם: כל דבר שאבי זצ"ל עשה הוא לקח בחשבון האם זה תואם את דברי רבינו הקדוש. לדוגמא אבי מעולם לא סטר לילדיו, לבד אם חלילה נשמעו מהם מילים שאינן ראויות, שאז נאלץ לסטור להם, כיון שעל ענין זה לא ויתר(!).

כאמור, הוא למד עם כל אחד מילדיו, לפני הבר מצוה, את כל הספר הקדוש 'ליקוטי מוהר"ן'. בילדותי לא היה לנו שכל להתחקות אחר עקבותיו ולהבין שמדובר

את ההגדה הוא היה
אומר בהתעוררות
גדולה ובקול רם וכפי
שאומר רביז"ל שצריך
לומר ההגדה בקול
רם, וכל פסקה ופסקה
הוא הסביר בנעימות
לבני הבית את מה
שאומרים...

ר' שמואל עם בנו יוסף קדיש בשבי הירדני

ר' שמואל בביקור חולים אצל ידי"ר ר' הירש לייב
ליפל בערוב ימיו

ר' שמואל עם ידי"ר ר' שמואל צציק
בכותל המערבי

גופו השתנה לטובה וראו גם כיצד נראית השתטחות על הציון לאחר הכנה ראויה; ראו כיצד למרות חולשתו העצומה וחוליו הקשה ניצל כל רגע בציון. הוא שימש כדוגמא חיה כיצד צריכה להיראות נסיעה למקום הציון הקדוש לאחר הכנת הלב הראויה.

ר' אהרן: באותו ראש השנה, בין הלילה הראשון לשני, שמחתנו על שזכה להשתתף בקיבוץ הקדוש באומן עלתה על גדותיה עד כדי כך שכאשר יצאו אנ"ש בריקוד כמנהג ברסלב, לפלאם העצום של סובביו קם לפתע ר' שמואל, החולה, החלוש, שכל תנועה שלו מלווה בכאבים ויסורים עזים - התרומם מכסא הגלגלים והצטרף לריקודים הסוערים במעגל עם כמה מאנ"ש ביניהם ר' משה בורשטיין, ר' מיכל דורפמן ועוד, כך למשך דקות ארוכות. והיה הדבר לפלא!

ר' יעקב לייב: לא זכיתי להשתתף עם אבי באותה הנסיעה, אך ליוויתי אותו עד לשדה התעופה. זכורני כיצד אבי ביקש ממלוויו לנסיעה שאפילו אם יצטרכו במשך הנסיעה לסחוב אותו על הידיים, שלא יותרו, העיקר שהוא יזכה שוב לפקוד את הציון הקדוש.

אשכבתיה דרבי שמואל

כידוע, הסתלק ר' שמואל בעיצומו של יו"ט
האחרון שביעי של פסח, ורצינו לשמוע אי אלו
דברים מאותם השעות:

טפחיים על ענוותנותו הגדולה בזה"ל: "לא לכתוב עלי חלילה תארים, לא 'רבי שמואל' כי אם רק 'ר' עם פס קטן על הרי"ש... ואם מבקשים לכתוב 'מחסידי ברסלב', על זה צריך רשות מהגה"צ רבי לוי יצחק בנדר, ויבררו אצלו אם זכיתי להימנות מחסידי ברסלב שיחיו..."

במוצאי החג, כאשר יצאה מיטתו מביתו, עמדה אמה מרת פרידא ע"ה בפתח הבית ושאהה בלב קרוע ומורתח: "קודש הקדשים! קודש הקדשים! דו שמואל, דיין גרויסן טאג איז געקומען! דער טאג וואס די פיס ליגן צו די טיהר... דו נעמסט מיט דיר דיין סוד אין קבר... קיינער וועט נישט וויסן דיין קדושה..." "קודש הקדשים! קודש הקדשים! אתה שמואל, יומך הגדול הגיע! היום שבו הרגליים מונחים לצד הדלת... את סודך אתה לוקח איתך לקבר... אף אחד לא ידע על קדושתך..."

ר' אהרן: לאחי ר' יוסף קדיש הוא אמר שלאחר פטירתו שלא יכריזו על פטירתו כפי שנהוג וגם שעל גבי מצבתו לא יכתבו שם שבחים.

אני זוכר שכאשר הוא נפטר, אמרה אימנו לאבא: "ר' שמואל, כל חייך התכוננת לרגע זה".

**זוכרים עדיין את
ר' נחמן רוסישר
ור' נפתלי דובינסקי
ואחרים מזקני אנ"ש
חהדור הקודם, את
היראה ורעד העצומים
שאתחו בהם כשהם
נכנסו לתוך אוהל הציון
הקדוש, זה היה מחזה
חרטיט...**

מספרים כי לאחר צאת המיטה, ועליה גופו הטהור של רבי שמואל עטוף תכריכים, נענתה ואמרה רעייתו מרת פרידא ע"ה: "מיט תכריכים איז ער אהיים געקומען ביי די נאכט פון די חתונה... ער האט מיר געזאגט עס וועט נאך קומען א צייט און אונז ביידע וועט מען ארום נעמען מיט דעם, דעמאלטס וועט זיך אנהייבן דער אמתער לעבן..." "עם תכריכים הוא הגיע לבית בליל הנישואים... הוא אמר לי; עוד יגיע זמן ואת שנינו יעטפו עם זה, ואז יתחילו החיים האמתיים..."

אולי הדרך הטובה ביותר להגדיר את שפלותו וביטולו של רבי שמואל, היא להעתיק כמה שורות מצוואתו העוסקות במצבת קבורתו, ומגלות טפח ומכסות

קדושת הציון

מה הנכם זוכרים מקדושת הציון בשנים עברו?
ר' אברהם: אני זוכר את נסיעתי הראשונה לאומן. זה היה בערב ראש חודש אלול של שנת תשמ"ז נסעתי עם כמה מיקירי אנ"ש, ביניהם ר' שמעון ברגשטיין, ר' משה

צוקר, ר' משה רוזנטל ז"ל ועוד. אי אפשר לתאר את האווירה המיוחדת ששרתה אז בינינו, כאשר לב כולנו זעק ברגש: 'הנה הגענו אל המקום הנכסף!'

לא ידענו אם נזכה שוב פעם בחיינו להגיע אל הציון וניצלנו כל רגע ורגע מזמן שהותנו שם.

ר' אהרן: איני יכול לשכוח את ההתרגשות שהייתה כאשר זכינו סוף סוף להגיע אל הציון הקדוש, לאחר כמה נסיעות שכשלו ולא זכינו להגיע. באותם הימים לא היה צריך לעורר אף אחד מאיתנו על קדושת הציון, שהרי כל ימינו כל כך ציפינו וכל כך כספנו וביקשנו ורצינו, עד שכאשר זכינו להגיע אל הנחלה – מובן מאליה כמה נזהרנו בקדושת המקום שהיה עבורינו משאת נפש.

מה נשתנה ולמה נגרע – למה לדעתכם כיום חל

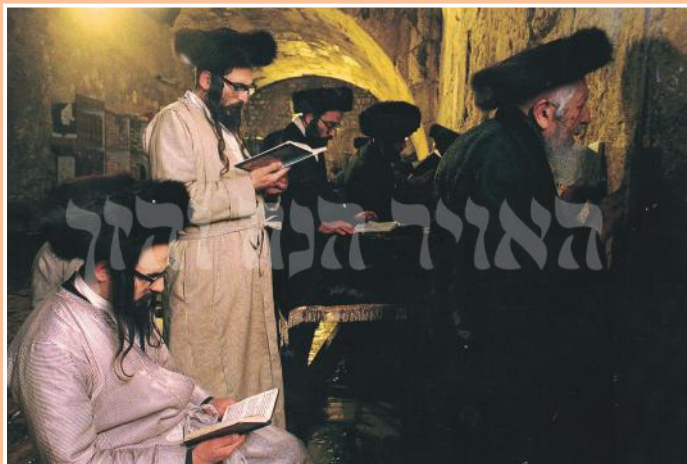
שינוי מן הקצה אל הקצה בקדושת המקום?

ר' אברהם: כאשר ב"ה זכינו ונפלו המחיצות והמניעות, וב"ה זוכים לנסוע ממש בקלי קלות יחסית לתקופות הקדומות, וממש בכל עת שיחפוף, כאשר אחד

מאנ"ש נכסף, הוא קונה כרטיס ויוצא לדרך ובס"ד מגיע אל המקום הקדוש, ולכן זה הפך להיות 'מלומדה' לדאבון לב, כך שלא מעריכים מספיק את הזכות הנשגבה שאנו זוכים לעלות ולבוא לציון הקדוש, וכך אפשר ליפול לעתים לחולשה וקלילות ביחס למקום הנשגב הזה.

ר' אהרן, ר' מנדל, ר' שמעון ור' מרדכי: כל אחד בסגנונו שלו מתבטא שלאחר שהנסיעה לציון הק' הפכה לדבר רגיל, שוכחים לפעמים כיצד התנהגו בשנים עברו, כיצד התנהגו בציון החסידים ואנשי מעשה - אפילו מהדור האחרון - וכיצד הם פחדו ממש מקדושת המקום.

אנו זוכרים עדיין את ר' נחמן רוסישר ור' נפתלי דובינסקי ואחרים מזקני אנ"ש מהדור הקודם, את היראה ורעד העצומים שאחזו בהם כשהם נכנסו לתוך אוהל הציון הקדוש, זה היה מחזה מרטיט... אבל היום כאשר ב"ה הדרכים פתוחים וכל הרוצה 'ליטול את השם' בא ומגיע בקלות, זה גם גורם לכך שעלול להיות קצת קלות ראש רח"ל.

רבי מיכל דורפמן רבי מנדל שפירא רבי נחום דוב שפירא בכותל המערבי

רבי מרדכי לזער רבנישניין

הדברים. אנו צריכים להתפלל גם שההתנהגות בציון תהיה בכשרות בלי הפקרות, וכך נזכה להתקשר אל רבינו באמת.

ר' אברהם: צריך לזה הרבה תפילות, ולדבר מזה בפרט ממכת המכשירים. זה הרי דבר נורא. אף אם נאמר שאלו המחזיקים שם כלים פסולים צריכים אותם לעבודתם באישור הרבנים (אם יש דבר כזה....) האם לקחו בחשבון את ההשפעה הנעשית בסביבתם, כאשר רואים אנשים נשואי פנים עם מכשיר כזה ביד? בעיני ראיתי כיצד זה משפיע על הסובבים. צריך לעורר על זה שוב ושוב.

ב"ה רואים בשטח בפועל את פירות העבודה בשנים

לחנך ציון רבינו

שאלנו אותם לדעתם כיצד ניתן לתקן את הדבר ולהמשיך שוב את קדושת המקום בליבנו ולהחזיר עטרה לישנה?

ר' שמעון: צריך לדבר על קדושת הציון וליזהר בדברים בטלים ובעיקר בכלים האסורים!

ר' יעקב לייב: צריך להתפלל על זה הרבות. ידוע הווארט של צדיקים על הפסוק "צמאה לך נפשי כמה לך בשרי כן בקודש חזיתך" – אנו מתפללים שאף כשנהיה בקודש נקבל את הרצונות והצימאון שהיה לנו לפני.

ודאי שמי שזוכה לפעול בעניין לעורר את העולים, לעשות הסברה, לכתוב ולהדפיס מאמרים בעניין קדושת הציון, ודאי שזוהי לו זכות עצומה מאוד.

כלל אנ"ש מצפים ומייחלים לסיום המלחמה באוקראינה, אך אני חושב כי ההפקרות שהתחילה שם בשנים האחרונות היא הרבה יותר חמורה מן המלחמה הקשה. כדאי לשים לב כיצד היה נראה הציון בשנים אלו, אמנם פחות אנשים באים אך המצב מבחינה רוחנית יותר טוב, צריך להתפלל שיהיה יותר קל לעלות ולבוא לציון הק', אבל מאידך חייבים להתפלל כי קדושתו תשמר כראוי. צריך להתפלל על שני

ידי"ן ר' לוי יצחק בנדו. מאחוריו נראה ר' נחום יצחק פרנק

וצריך להמשיך בזה לעורר ולחזק. ובעז"ה, יתברכו כל הפועלים בעניין בכל מילי דמיטב, אשרי להם.

האחרונות, כיצד בזכות אלו שעוררו את המודעות ואת חשיבות העניין ישנם לא מעט אנשים שזרקו את הכלי הטרף שלהם, ובזכות זה נעשה יותר אויר הנח והזך,

בשביעי של פסח תשמ"ט, עלתה נשמתו הטהורה של ר' שמואל לגנזי מרומים והוא נטמן במרומי הר- הזיתים בחלקת חסידי ברסלב. תהא נשמתו צרורה בצרור החיים וזכותו תגן עלינו.

בני המשפחה של ר' שמואל בעלייה לקברו ביארצייט

ביום ג'נוסיא דמלכא

#03

שם רואים אחדת

לא מה שמכובד כאן
מכובד שם
אתה יכול לדבר
בשפה הכי רהוטה

מסך קטן שממסל את שער החמישים ש
סאלו להרוס את המ

#02

ג'נוסי מלכות

כולם מגיעים לשם

זה כבר הפך למוטו
בקרב אנשי הביזנס
מי שעובר דרך מערך זה,
הצלחתו מובטחת. זה עובד.

איך לה קורה שזוקא סה הוא נחל כישלון, איך?

#01

אילו היה יודע

אם היו רק
מסבירים לו
להיכן הוא נכנס
ומשמעותה
של כל תנועה
היה עובר הכל חלק

מעט הסברה והתפלס היה נח

#04

ג'נוסי מלכות

הוא מכיר היטב

את השפה והניואנסים
של עולם הביזנס
עליונותו של המשרד
ופקידי הנכבדים

אבל מבט פוול אחד ותנועה קטנה לא מתאימה
היא לו שפירקה את העסקה, והפילה אותו!

#05

היכל ציון
רביה"ק רבי נחמן מברסלב רביא
לעירי'ת הוסיפה והוסיפה שבת ארבעת ימי לילי'ת הוסיפה רביא

אתה מגיע לכאן

כדי להתמלא, לקבל אורות ונעים חדשים לחיים תכבד את הסיטואציה המרוממת והעילאית

המכשיר הזה שבדיים שלך
לא חתאים לחפאש קדוש כלה!

בראש השנה למלכים

לומדים!

גינוני מלכות

ל כוחות הסומאה
לא!

בראש השנה למלכים

לומדים!

גינוני מלכות

#06

הוא עומד כאן

מסתכל על המצבה הקי' בעיניים דומעות אבל מולו מרצד מסך צבעוני מפתה

מבט קטן אל עבר שער החמישים של כוחות הסומאה
סאלו להרוס את כל הפאסינה!

בראש השנה למלכים

לומדים!

גינוני מלכות

לא אחרת!

בראש השנה למלכים

לומדים!

גינוני מלכות

לומדים להתנהג בגינוני מלכות

#07

רבינו מושׁיט לך

את שרביט
הישועות

אל תמרה את
ההזדמנות על המסך

בארמון הקדושה כל רגע שווה זהב

חבל שהמלש ילך לטיחיו!

בראש השנה למלכים לומדים:

גי'נוני מלכות

יש לי שאלה, תוכלו לעזור לי ריטע?

קחו כסף במזומן...

הפרטים המלאים

ארגון 'האוויר הנח והזך' פרסם שאלה מעניינת, כל תשובה מהמקורות מזכה בכרטיס הגרלה על סכומי כסף גדולים. כלל אנ"ש חסידי ברסלב זקנים ונערים אברכים ובחורים וגם ילדים, שיענו תשובה עניינית מן המקורות יכנסו להגרלות על סכומי כסף נכבדים במזומן.

אז איך זה עובד?

קוראים: קוראים את השאלה המופיעה באיגרת - מופיע במגזין 'האוויר הנח והזך' - 'גנוני מלכות' בעמוד 16

מבררים: מתפללים מה' שיאיר עינינו שנבין לדעת ולהשכיל ללמוד ולקיים, לאחמ"כ יוצאים לברר בכל דרך ומחפשים תשובה מהמקורות בהלכה בהגדה ובעיקר בספרי רבינו הקדוש ותלמידיו על השאלה (שי הבושת תשרופם לע הלאש וז ת"נרהממ) עונים:

בכדי להיכנס להגרלה עליך להתקשר לקו 'האוויר הנח והזך' שמספרו - 0733.638.627 נכנסים לשלוחה 5 ועונים נכונה - יש לענות את התשובה בקול ברור ובאותה שיחה להשאיר שם וטלפון.

זוכים: על כל תשובה מן המקורות נכנסים להגרלה על סך 400 ש"ח במזומן, כלל העונים את התשובה הנכונה ללא עוררים מהמקורות יכנסו להגרלה על סך 600 ש"ח במזומן. - ניתן לענות ולהיכנס להגרלה עד יום כ"א ניסן תשפ"ד. ההגרלה תיערך בעזרה"י ביום כ"ג ניסן תשפ"ד ותפורסם בקו 'האוויר הנח והזך'.

נ.ב. ההגרלה על דעת מנהלי הארגון וכל ספק יוכרע על דעתם בלבד

חֲדָלוּ עוֹד מְלַהוֹת עֵינַיִם! שׁוּבוּ אֶל הָאוֹצְרוֹת שְׁלַכְּכֶם!!!

